

Setkání

BISKUPSTVÍ ČESKOBUDĚJOVICKÉ

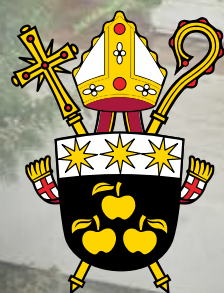
červenec a srpen 2022 / ročník XXXII

Nový apoštolský
nuncius v ČR

Vzpomínka na biskupa
JOSEFA HLOUCHA

ROZHOVORY
se dvěma novoknězi

Nový apoštolský nuncius v ČR

Dne 1. května 2022 v poledne oznámilo Tiskové středisko Svatého stolce, že na základě jmenování papeže Františka se novým apoštolským nunciem v České republice stává arcibiskup J. Ex. arcibiskup JUDE THADDEUS OKOLO, titulární arcibiskup novický (Novica).

Foto: Apoštolská nunciatura

Dne 13. května 2017 byl arcibiskup Okolo jmenován apoštolským nunciem v Irsku, kde působil až do této chvíle.

Hovoří anglicky, italsky, francouzsky, německy a španělsky.

Nový apoštolský nuncius přiletěl do České republiky v pátek 1. července 2022. Byl tedy již přítomen na slavnostním uvedení nového pražského arcibiskupa Jana Graubnera do úřadu a jeho další kroky směřovaly na Velehrad, kde se zúčastnil Dnů lidí dobré vůle i následného plenárního zasedání ČBK.

Životopis nového apoštolského nuncia v České republice:
Arcibiskup Okolo se narodil 18. prosince 1956 v Kanu v Nigérii. Na kněze byl vysvěcen 2. července 1983.

V roce 1990 vstoupil do diplomatických služeb Svatého stolce a působil na apoštolské nunciatuře na Srí Lance, Haiti, Antilách, ve Švýcarsku, České republice a Austrálii.

Dne 2. srpna 2008 byl jmenován apoštolským nunciem ve Středoafričské republice a Čadu, 6. října 2013 apoštolským nunciem v Dominikánské republice a apoštolským delegátem v Portoriku.

(zdroj: www.cirkev.cz)

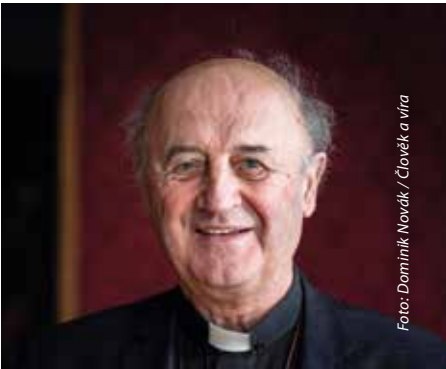
Obsah

Nový apoštolský nuncius v ČR	2
Editorial	3
Vzpomínka na biskupa Josefa Hloucha	4
Biskup Kročil jako poutník navštívil Madeiru	5
Nerad bych vztahu mezi lidmi a Bohem překážel, spíš se nabízím jako ministrant	6
Snažil jsem se poznat, co to znamená sloužit	7
Václav Kubeš odešel do důchodu	8
50 let s Václavem Kubešem	9
Oznámení o přijetí kandidatury a služby lektora	10
Bezpečný domov pro Romanu a její dcery	10
Personalia	11
Slovo života pro děti	11
Mons. ThDr. Otto Leo Stanovský (8. 11. 1882–5. 12. 1945)	14
Obláštří asociovaní	16
Kousek Ze/mě	17
Celou noc mu budu zpívat a chválit ho...	18
Na Dobří lidi zavzpomínali na patera Martina Vícha	18
Festival rodin v Nových Hradech	19
Den prarodičů a seniorů	19
Svatojánská pouť ve Větřní	20
Svěcení kaple sv. Huberta, Poluška u Věžovaté Pláně	21
Poutnictví a poutní místa v naší diecézi	22
KLOKOTY: Oblátská pouť k Panně Marii Úsměvu	24

Vážení čtenáři,

2. července byl během slavnostní bohoslužby v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha na Pražském hradě uveden na svatovojtěšský stolec Mons. Jan Graubner a pražská arcidiecéze tak dostala nového pastýře. Vzpomínejme proto na nového pražského arcibiskupa v modlitbách, aby Bůh vedl jeho rozhodnutí a provázel jej při vykonávání svěřeného poslání svou mocí. Do nové služby vyprošuji novému pražskému arcibiskupovi hojnost Božího požehnání a ochrany Panny Marie. Zároveň v této chvíli je potřeba také poděkovat jeho předchůdci J. Em. Dominiku kardinálu Dukovi za vše, co udělal pro českou církevní provincii.

✠ *Vlastimil Kročil, diecézní biskup českobudějovický*

Mons. Jan Graubner.

Editorial

Dovolená a prázdniny

Toto číslo našeho diecézního časopisu Vás přepokládám zastihlo buď na dovolené, nebo se chystáte na čas rekreace a odpočinku. Děti a mládež mají vytoužené prázdniny. Věřím, že budete mít dostatek času si Setkání v klidu a pokoji přečíst. Dovolená: to má být čas pro volné chvíle, klid a tělesný a duševní odpočinek. Dovolenu máme mnohdy přesně naplánovanou měsíce předem a po konci dovolené se mnozí musí důkladně zotavovat. Umí dnes člověk vůbec odpočívat, skutečně přepnout? Dopřeje si dnes člověk okamžiky, kdy si najde opravdu volnou chvíli? Volnou chvílí, která znamená „nemít žádnou práci“, což ale není nicnedělání, nuda, lenošení...

Volný čas znamená být volný od toho „něco muset“, od výkonnosti a něčích požadavků, volný od toho, být neustále ve střehu a k dispozici, jak to bývá v zaměstnání, volný od tlaku různých úkolů, či nadřizeného. Je to „přijít k sobě“, „přebývání u sebe a se sebou“. Je to opak rozptýlení a neustálého odvádění pozornosti. Je dobré ve volných chvílích myslet na svou duši, která zůstala někde ve světě povinností a plánování, počkat a „nechat ji k sobě přijít“.

Volný čas je jednou cest k sobě samému, do svého nitra... Ve zklidnění a uvolnění je člověk otevřen pro zcela nové zkušenosti, vnímá vědoměji své já, své tělo, dech, tlukot srdce, sluneční paprsky, ale i blahodárnost stínu. Člověk vidí kolem sebe věci, které jinak ve spěchu přehlédne. K tomuto často nepotřebujeme ani zrak a sluch, toto vše lze totiž vnímat a pozorovat i neúmyslně, bez zacílení... Jednoduše srdcem... Teolog Romano Guardini jednou řekl: „Bez volných chvílí je člověk neúplný a na části rozkouskovaný“. Ve volném čase můžeme přijít k sobě, ke smyslu našeho konání, našeho života, můžeme přijít ke druhým a v neposledku i k Bohu... Neboť vždy, když člověk proniká do hloubky svého já, do hloubky věcí, začíná žasnout nad sebou, nad celým světem... Kdo si umí dopřát volné chvíle a pokouší se hledět srdcem, pro toho se otevírá cesta z tohoto světa do světa Božího... Co jiného si přát než právě takto dobře prožitou dovolenou nebo prázdniny.

K tomu Vám všem rád žehnám!

Mons. Pavel Posád, světící biskup

Napište redakci

Vážení čtenáři, uvítáme vaše názory a reakce na příspěvky v časopisu Setkání. Zapojit se můžete také formou diskusních příspěvků k jednotlivým nabízeným tématům, a to sdělením vlastního názoru či osobní zkušenosti.

Vaše reakce a příspěvky posílejte na e-mailovou adresu: setkani@bcb.cz, nebo na adresu redakce: Redakce časopisu Setkání, Biskupská 4, 370 01 České Budějovice

Měsíčník AKTUALITY – SETKÁNÍ

Vydává Biskupství českobudějovické

Kontakt: Biskupská 4, 370 01 České Budějovice,
e-mail: setkani@bcb.cz

Redakční rada: JUDr. Jan Kotous – předseda,
P. Dr. Zdeněk Mareš Th.D., Mgr. Ondřej Doskočil, Th.D.

Šéfredaktor: Ing. Petr Samec, Dr.

Grafika a sazba: Zuzana Prokopová

Tisk: Inpress a.s., České Budějovice

Evidenční číslo MK ČR E 6603

ISSN 1212-8074

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů a nezodpovídá za obsah inzerce.

Uzávěrka příštího čísla je 10. 8. 2022

Vážení odběratelé, náklady na výrobu jednoho čísla činí 25 Kč. Přispět na ně můžete formou daru pro diecézi na účet Biskupství českobudějovického u UniCredit Bank, a.s., č. ú.: 1387924949/2700, variabilní symbol: 11. Účtárna biskupství na vyžádání vystaví doklad o daru pro daňové účely.

Foto na titulní straně: V pátek 10. června jsme si připomněli 50. výročí úmrtí Služebníka Božího Mons. Josefa Hloucha. Více v článku na straně 4; Foto: Petr Samec

Vzpomínka na biskupa Josefa Hloucha

V pátek 10. června 2022 jsme v Českých Budějovicích připomínali 50. výročí od úmrtí 9. českobudějovického biskupa, Služebníka Božího Mons. ThDr. Josefa Hloucha.

Společná modlitba u hrobu biskupa Hloucha.

Vzpomínkový program byl zahájen v 15:30 modlitbou u hrobky českobudějovických biskupů na hřbitově sv. Otýlie. V této hrobce čekají na své vzkříšení kromě Josefa Hloucha také biskupové Martin Josef Říha, Josef Antonín Hůlka a Šimon Bárta. Společné modlitby se zúčastnili též příbuzní Josefa Hloucha a několik farníků a farnic z Českých Budějovic. Od 17:00 následovala mše svatá v katedrále sv. Mikuláše. Při

slavnostním obřadu zaznělo „Českobudějovické requiem“ skladatele Karla Fráni (1940–2018), bývalého dlouholetého regenschoriho českobudějovické katedrály, sbormistra a dirigenta Jihočeského divadla a Národního divadla v Praze. Mši svatou celebrou J. E. Mons. Vlastimil Kročil, diecézní biskup českobudějovický. Svou promluvu věnoval otec biskup významu a odkazu Josefa Hloucha a zaznělo v ní mimo jiné:

Ke hrobu se přišla pomodlit řada lidí; Foto: Petr Samec

Mši svatou celebrou J. E. Mons. Vlastimil Kročil; Foto: Petr Samec

Fotograf Daniel Havránek se osobně zúčastnil vernisáže; Foto: Petr Samec

„Jsou stále mezi námi mnozí, kdo nejen že pamatují tento den, nýbrž měli i možnost setkat se s tímto mimořádným pastýřem milujícím své stáde, tedy ti, kdo měli možnost poznat jeho dobrotu a lásku. Já jsem sice neměl možnost poznat biskupa Hloucha osobně, ale od chvíle, kdy jsem nastoupil do služby budějovického biskupa, takřka bez přestání slyším nejrůznější svědectví o jeho svatém životě.“

...

„Je až s podivem, že i když jako biskup aktivně působil v diecézi tak krátce – vlastně jen pouhých sedm let – dokázal se tak výrazně zapsat do dějin naší diecéze.“

...

„On měl vždy a stále před očima budování chrámu, který není z kamene a kvádrů, šlo mu totiž vždy o chrám, který není vystavěn lidskými rukama. Zjevná byla jeho mimořádná a neutuchající láska k bližním, ochota odpustit pronásledovatelům, pevná víra, kterou osvědčil i v letech nesvobody, internace a krutého teroru. To všechno byly a jsou důvody, proč jsem v roce 2018 přikročil k zahájení kanonického procesu beatifikace. Nikdo nevíme, jak dlouhá to ještě bude cesta, ale pevně věřím, modlím se za to – a i vás k modlitbě vyzývám – aby na konci této cesty byl biskup Hlouch oslaven církví a aby jednoho dne – dá-li Bůh – byl prohlášen za blahoslaveného.“

...

„Jak je známo, jeho heslem bylo: „Skrze Marii k Ježíši.“ On sám ovšem častěji připomínal: „Úcta mariánská není ubohé žebrání ani nasládlé matičkování: přijmout Marii znamená přijmout i Ježíše. Jen ten jde opravdu k Marii, kdo chce dojít k Ježíši, poněvadž Maria jest cesta, pilíř pro Boží chrám. Správná úcta mariánská jest převzetí ideálů mariánských za své, splnění podmínek spásy, aby na nás nebyla marně vylita krev Kristova a proplakány slzy Mariiny.“

Po bohoslužbě byla v katedrále zahájena výstava fotografií „**Biskup Hlouch objektivem dvou fotografů**“. Fotografie byly pořízeny v letech 1969–1972 pány Bohumilem a Danielem Havránkovými. Jeden z autorů – Daniel Havránek – se vernisáže osobně zúčastnil. Autorské dílo otce a syna Havránkových na výstavě doprovázejí informační panely a fotografie ze života biskupa Hloucha, které připravilo pastorační středisko při Biskupství českobudějovickém. Důstojnou atmosféru vernisáže dotvářela nádherná melodie „Ave Maria“ v podání Lucie Kolářové. Všeobecné dojetí pak vyvolala recitace známé básně „Milion duší“ v přednesu Petra Kroniky. Tuto báseň složil Josef Hlouch v době nedobrovolného odloučení od své diecéze. Výstavu fotografií si můžete v katedrále prohlédnout až do konce srpna 2022.

Petr Samec

Biskup Kročil jako poutník navštívil Madeiru

V letošním roce (1. dubna) jsme si připomněli stoleté výročí od smrti posledního císaře a krále, bl. Karla I. Habsburského. Na mnoha místech, nejen někdejší monarchie, bylo toto výročí připomenuto, stejně tak jako tomu bylo i v naší českobudějovické katedrále.

Pout' ke hrobu bl. Karla I., kterou v květnu vykonal diecézní biskup Mons. Vlastimil Kročil, však byla z jeho strany považována za velkou milost a požehnání, neboť jak sám řekl: „*Máme přímluvce opravdu mimořádného a pro naši dobu mimořádně aktuálního! To, co bl. Karel prožíval ve svém životě, do jisté míry prožíváme dnes i my, byť v jiné podobě. Ať již jde o hrůzy války na Ukrajině, která doléhá až k nám, ať již jde o pandemii, která si vyžádala nespočet obětí. Nechci srovnávat světový válečný konflikt, uprostřed něhož se tehdy Karel ocitl jako panovník, nechci ani srovnávat španělskou chřipku, na níž zemřely miliony lidí a na konec i sám Karel, ale určité podobnosti nelze nevidět. Bl. Karel je opravdu nám blízkým přímluvcem u Boha! A domysleme konečně také i tu skutečnost, že značná část dnešní Ukrajiny, tehdejší Halíč, patřila ke středoevropskému soustátí Domu Habsburského. Položme si tedy otázku: Může snad být našemu světcu lhostejný osud 'jeho národů', za které se na ostrově Madeira jako vyhnanec modlil na smrtelném lůžku...? Pro mne osobně to je velká milost, mohl-li jsem v modlitbě světit všechny bolesti a strasti přímluvě toho, kdo znal náš jazyk a miloval náš národ.*“

Jako symbolické gesto duchovní sounáležitosti, pak biskup Vlastimil připevnil na mříž od kaple (v níž spočívají ostatky světců), českou trikoloru s nápisem: „*Bl. Karle I. – oroduj za nás!*“

- red -

Foto: archiv BCB

Nerad bych vztahu mezi lidmi a Bohem překážel, spíš se nabízím jako ministrant

Rozhovor s br. Matoušem Martinem Vávrou CFSsS, který v sobotu 26. června 2022 přijal v českobudějovické katedrále sv. Mikuláše kněžské svěcení. V Setkání z ledna 2022 si můžete přečíst velmi obsáhlý rozhovor, který nám br. Matouš poskytl při příležitosti přijetí jáhenského svěcení 21. listopadu 2021 (archiv časopisu Setkání najdete na www.bcb.cz).

Od Vašeho jáhenského svěcení uplynulo o něco více než půl roku. Jak jste se za tu dobu vnitřně změnil?

Jáhenské svěcení přineslo do mého života novou pokojnou sílu, důstojnost a parádní charisma ke službě. Zároveň jsem mohl růst na nových úkolech: vést veřejné bohoslužby, pomáhat, setkávat se s lidmi v nové a daleko zodpovědnější roli.

Kdo nejvíce pečoval o Váš duchovní růst v uplynulém období, případně co Vás nejvíce ovlivnilo po duchovní stránce?

Paradoxně to bylo cosi nenáboženského. Procházím výcvikem pro budoucí terapeuty na jedné vysoké škole. Sedíme tam v kruhu já, doktorandka gender studies, mladý gynekolog, studentky psychologie, vyhořelí manažeři, metalisté nebo mámy od rodin a sdílíme spolu svoje životy takové, jaké jsou, se vším, co v nich je. Věřím, že by to měl *pro gaudio et spe* absolvovat každý kněz. Je to velká škola porozumění člověku, soucitu i sebe-poznání. Těmto svým přátelům vděčím za to, že jsem dnes připravený dávat se církvi nově. Už nejen jako syn, ale i jako ženich a otec. A v těchto podobách lásky teď nově nacházím význam a blaženost svého povolání, osobní svobodu i hlubší pocit odpovědnosti. No prostě paráda!

Také jste po celou dobu pracoval pro petriny jako generální ekonom kongregace. Co to obnášelo?

Snažím se zhodnocovat potenciál našich nemovitostí. Připravovali jsme developerský projekt výstavby rodinných domů. Dnes by se ovšem nevyplatil. Zkoušíme obnovit starou vodní elektrárnu, taky jeden menší zámek s větším parkem. Udržujeme staré byty a snažíme se budovat nové. Předcházíme haváriím a vzniklé odstraňujeme. Do toho řeším žádosti o koupi, výměnu, souhlasy, píšu smlouvy, proplácím faktury, rozesílám poptávky, naháním dotace, organizuji řemeslníky, dozoruji stavby, dělám rešerše, chodím na úřady, na jednání, na schůzky...

Stiháte toho opravdu hodně – co Vám nejvíce pomáhalo vše zvládat, relaxovat, dobíjet baterky?

Stihám nezbytné. A pro nezbytné se často nedostávám k podstatnému. Čas na nutnou rekreaci nacházím velmi těžko. Snad to přes léto bude lepší.

Jaká bude vaše další cesta po přijetí kněžského svěcení?

No přece za dalšími povinnostmi :-). Zejména na ranní mše ke školským sestrám. Sestry jsou naprosto boží. Kdysi mě učily náboženství, tak teď jim to oplatím.

Foto: archiv br. M. M. Vávry

Na co budete při své službě klást největší důraz, na co byste se chtěl především zaměřit?

Duchovní věci někdy příliš snadno delegujeme na duchovní. Chci motivovat věřící i nevěřící, aby sami hledali Boha. Kdo se totiž setkává s Boží láskou, už pak nemůže Boha nemilovat a nechválit. Sám pak hledá, co se Bohu líbí a rád mu odevzdává svůj život. Přijímá moc stát se Boží dcerou nebo synem a vstupuje k němu do učení. Nerad bych vztahu mezi lidmi a Bohem překážel. Spíš se tu nabízím jako ministrant.

Co byste vzkázal Vaším budoucím farníkům?

Sestry a bratři, těším se. Těšte se.

Ptal se Petr Samec

Br. Matouš Martin Vávra CFSsS (* 1984)

Původem je z lišovské farnosti. Absolvoval SPŠ stavební v Č. Budějovicích, Filozofickou fakultu v Brně, a po studiu na Teologické fakultě JČU absolvoval Philosophisch-Theologische Hochschule v Heiligenkreuz v Rakousku. Roku 2014 vstoupil do Kongregace bratří Nejsvětější Svátosti (petrini), kde po čtyřech letech složil věčné sliby. V současnosti pracuje jako referent správy majetku kongregace. Loni o slavnosti Ježíše Krále (21. 11. 2021) přijal v českobudějovické katedrále jáhenské svěcení.

Snažil jsem se poznat, co to znamená sloužit

Rozhovor s Pavlem Kasalem, který 25. června 2022 přijal kněžské svěcení. V Setkání z října 2021 si můžete přečíst velký rozhovor, který nám Pavel Kasal poskytl při příležitosti přijetí jáhenského svěcení 17. července 2021 (archiv časopisu Setkání najdete na www.bcb.cz).

Foto: Mirka Dolanská / Člověk a víra

Jak Vás změnil rok jáhenské služby v katedrále? V čem jste dnes jiný než jako čerstvě vysvěcený jáhen? Vidíte a cítíte některé věci jinak?

Musím říct, že můj jáhenský rok byl úplně jiný, než jsem si ho představoval. Přirozeně jsem se na jáhenství a kněžství mnoho let připravoval a najednou to přišlo. Očekávání jsem měl různá, asi jako každý, kdo mnoho let studuje a připravuje se a jednoho dne prostě začne pracovat ve svém oboru. Mám za sebou rok jáhenské služby v katedrále, mojí nejčastější činností na děkanství byla, kromě kázání, příprava rodičů na křest jejich dětí. Působil jsem ale i na základní škole, kde jsem nejen učil náboženství, ale i působil v roli spirituála školy. Nakonec jsem také tento rok ceremonioval otci biskupovi Vlastimilovi při liturgických slavnostech v naší katedrále i mimo ni. Tak jsem se mohl zase jinak ponořit do liturgie a jejího slavení. Mnoho z těchto věcí pro mě bylo výzvou. Některá moje očekávání se naplnila více, některá méně. Každopádně mohu vidět, že jsem se za ten rok zase někam posunul, za což jsem rád.

Kdo Vás během uplynulého roku duchovně nejvíce ovlivňoval a jak příprava na kněžství probíhala?

Jako jáhen jsem sliboval službu, jako kněz ji budu prožívat zase v trochu jiné roli. Proto jsem se snažil během toho roku poznat, co to znamená sloužit a kde je opravdu mé místo. Zkrátka a dobře, snažil jsem se poznat, co moje služba opravdu obnáší. Poznával jsem i to, kde už sloužit nemám, kde už mám pouze vyklidit prostor. Psychologie by asi řekla, že jsem hledal a pokládal své hranice. Služba kněze i jáhna navíc obnáší předkládat své dílo Bohu. Proto jsem se snažil v tomto běžném chodu pravidelně modlit.

Ona modlitba je jako stavební kámen duchovní služby, jen na ní může budova služby pevně stát. No, a protože jeden z mých spirituálů v semináři moudře říkal, že nejdelší cesta pro kněze je z jeho pokoje do kaple, můžete si domyslet, že modlit se není vždy samozřejmé, že to vyžaduje rozhodnutí a vytrvalost. Pro moji přípravu jsou nezanedbatelní kněží kolem mě, kteří tu cestu prošli před mnou, proto ví, co si prožívám. Důležití jsou také přátelé, rodina a mnoho, mnoho jednotlivců, kteří si možná ani neuvědomují, že v jejich malé poznámce jsem rozpoznával hlas Boží, který mi něco důležitého říkal.

Co z vašich jáhenských povinností Vám dělalo největší radost?

Největší radost mi dělala práce na základní škole Rudolfo-

ská, kde učím a působím jako spirituál. Je pravda, že tato služba vyžadovala i nejvíce příprav a stála mě nejvíce energie. Službu na základní škole ale vidím jako opravdu smysluplnou, jsem tam moc rád. Práce s dětmi mě baví, děti totiž opravdu nedají nic zadarmo, kladou jasné otázky a vyžadují jasné odpovědi. Mnoho jsem se díky nim naučil.

Bylo i něco, co jste úplně rád neměl?

Určitě. Ne všechno, co jsem dělal, jsem dělal rád. Ale to je asi přirozené. Ony i ty věci, které jsem rád nedělal, mi pomohly v něčem vyrůst. Mnoho věcí pro mě bylo výzvou, někdy mi přišlo, že toho mám až nad hlavu, donutilo mě to zpomalovat, nacházet si vlastní rytmus a zaměřit se opravdu na ty podstatné věci. Případně mě to přinutilo i poodstoupit, když už by moje síly nestačily.

Pavel Kasal (*1994)

se narodil v Havlíčkově Brodě. Pochází z křesťanské rodiny a má tři výborné sestry, Markétu, Natálii a Julii. Do základní školy chodil nejprve ve Světlé nad Sázavou a poté v Humpolci. Tam v roce 2005 nastoupil na gymnázium dr. Aleše Hrdličky. Poté, co se rodina v roce 2007 přestěhovala do Českých Budějovic, studoval na Biskupském gymnáziu J. N. Neumanna. Po maturitě v roce 2013 zahájil studium na Filosofické fakultě Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích. V roce 2014 byl přijat do teologického konviktu v Olomouci. V roce 2015 vstoupil do arcibiskupského kněžského semináře v Praze a zároveň začal studovat pětiletý obor „Katolická teologie“ na teologické fakultě Univerzity Karlovy. Po třetím ročníku, v roce 2018, byl přijat mezi kandidáty jáhenství a kněžství a ve stejný rok nastoupil do semináře v římském Nepomucenu. Tam zahájil i studium teologie na Lateránské univerzitě. Studia ukončil v červenci 2021, poté byl vysvěcen na jáhna. Rok působil jako jáhen při katedrále svatého Mikuláše v Českých Budějovicích a jako spirituál na církevní základní škole Rudolfovska. Mezi jeho koníčky patří četba, film a procházky.

Foto: Petr Samec

Umíte výborně italsky – měl jste příležitosti italštinu využívat?

Italštinu jsem položil trochu k ledu, což mě mrzí. Čas od času se dostanu do Říma, kam se rád vracím, přece jen, strávil jsem tam mnoho let a v tamní koleji mám stále zázemí. Když jsem v Římě, mohu zde alespoň trochu oprášit to, na čem jsem pracoval. Při přípravě na kázání mám jeden biblický komentář, ze kterého rád čerpám. Nejlepší ale je slyšet italštinu naživo a čas od času prohodit slovo s rodilým mluvčím.

Na co byste se chtěl jako kněz ve své službě nejvíce zaměřit?

Po celou dobu přípravy v semináři jsem se připravoval na zpovědi lidí. Sám totiž vnímám zpověď jako zvláštní prostor, kde člověk může napravit svůj vztah s Bohem. Ve zpovědi chci druhým opravdu naslouchat, rozhodně nechci druhé posuzovat, ani neaspiruji na to rozdávat moudra. Jako kněz chci být opravdu prostředníkem, naslouchajícím člověku, kterého má před sebou a kterému pomáhá přednášet svůj vztah Bohu. Ve zpovědi říkám Bohu „promiň za všechno to, co se mi nepovedlo.“ Slovo promiň má opravdu silnou moc, má sílu napravovat naše vztahy. Těším se, že v tom budu moci být druhým nápomocný.

Co chcete vzkázat svým budoucím farníkům?

Čtenáře rozhodně prosím o modlitbu. Ona žádná modlitba nezapadne bez povšimnutí, a naopak každá modlitba, i ta nejmenší, se počítá. A já je potřebuji jako sůl.

Ptal se Petr Samec

Václav Kubeš odešel do důchodu

K 31. květnu 2022 odešel do zasluženého důchodu pan Václav Kubeš. Na biskupství pracoval 25 let jako vicekancléř a celkem sloužil třem českobudějovickým biskupům.

Václavu Kubešovi udělil za dlouholetou a obětavou službu kurii **ZLATOU MEDAILI SV. VÍTA** kancléř Biskupství českobudějovického Mgr. Václav Pícha, JC. D. Rozhovor s Václavem Kubešem otiskneme v dalším čísle Setkání.

Foto: Petr Samec

50 let s Václavem Kubešem

Nedávno jsme si připomněli 50. výročí úmrtí našeho pana biskupa Josefa Hloucha. Tehdy mi bylo 8 let a vzpomínám si, jak jsem asi rok před tím v Růženeckém kostele – u Petrinů v Českých Budějovicích – začal ministrovat, a přitom s posvátnou úctou a bázní vzhlížel k tomuto vzácnému pastýři naší diecéze.

V té době spravoval Růženecký kostel P. Josef Šlechta, tehdejší blízký spolupracovník pana biskupa – byl archivářem na biskupství a pozdějším kancléřem. Tento kněz měl jedno velké charisma – uměl dobře pracovat s ministranty. Dokázal nás všechny nadchnout pro liturgii, vyráběl pro nás například ministrantské noviny, různě nás vzdělával a měl úžasnou knihovnu, ze které nám půjčoval knihy různého druhu, zvláště dobrodružné – on sám byl totiž skautem. Mě osobně nadchl pro fotografování, což mě baví do dneška. Co je však nejdůležitější, vstúpil nám ministrantům smysl pro přesnost, spolehlivost a zodpovědnost. Byli jsme dobře semknutá ministrantská parta a tehdy jsme sami od sebe rádi chodili ministrovat i ve všední dny, což se v dnešní době bohužel pro množství jiných zájmů neděje. Nás kluky však to ministrování bavilo – zdokonalovali jsme se v ministrování a odhalovali taje liturgie. Mezi těmi ministranty, kteří mě obklopovali a zaučovali, byl i Václav Kubeš, který mě tehdy jako nováčka učil ministrovat. Prožívali jsme spolu i další společné aktivity. A pak náhle P. Josef Šlechta zemřel. Bylo to pro nás šok, všichni jsme ho oplakali, ale jako parta ministrantů jsme vytrvali. Sami jsme se dál navzájem povzbuzovali, po další léta jsme spolu jezdili na prázdniny, byli jsme součástí společenství českobudějovické věřící mládeže. Jistě není náhodou, že z této party ministrantů vzešli dva kněží, jeden trvalý jáhen a akolyta. Když pak Václav Kubeš odešel na vojnu, tak jsem ho jezdil jako mladší kamarád navštěvovat. Pak jsem zase já šel na vojnu a pak se naše cesty na určitou dobu rozdělily – Václav se oženil, měl svou rodinu a zaměstnání, a já jsem pak šel do kněžského semináře a stal se nakonec knězem.

Na konci letošního května odešel do důchodu vicekancléř Biskupství českobudějovického pan Václav Kubeš. Proto chci využít i stránek časopisu Setkání, abych mu poděkoval za jeho dlouholetou a obětavou službu, která se vyznačovala pečlivostí, svědomitostí a trpělivostí. Věřím, že se ke mně rádi připojí i všichni kněží, řeholníci, řeholnice i všichni ti, kteří s ním během jeho pětadvacetiletého působení na biskupství byli v kontaktu. Společně můžeme vyprošovat Boží požehnání jemu i jeho rodině.

Mons. Vlastimil Kročil,
diecézní biskup českobudějovický

Foto: Petr Samec

Kancléř a vicekancléř.

Jaké však bylo moje překvapení, když jsem se dozvěděl, že Václav v roce 1997 nastoupil na biskupství jako vicekancléř vedle kancléře P. Václava Kulhánka a pracuje pro církev. Setkávali jsme se proto stále častěji pracovně – on jako vicekancléř a já jako kněz, farář, vikář. V roce 1998 mě pan biskup Antonín Liška poslal studovat do polského Lublinu církevní právo a řekl mi, že by byl rád, abych jednou, až P. Václav Kulháněk půjde do důchodu, po něm převzal úřad kancléře. Než jsem však dostudoval, pan biskup zemřel a nastoupil nový pan biskup, Jiří Paďour. Jenže i on si přál, abych se stal kancléřem, a tak skutečně v roce 2012 mě tím kancléřem ustanovil.

Najednou jsme s Václavem Kubešem byli zase spolu, a to jako úzcí spolupracovníci. Vzhledem k tomu, že mám ještě další povinnosti – spravuji dohromady šest farností, k tomu několik filiálek; jsem vikářem a zároveň v Praze soudcem církevního soudu, byl jsem odkázán na to, že vicekancléř většinu té práce na kurii samostatně zastane sám a já se budu moci na něj plně spolehnout. Což se díky Bohu skutečně stalo.

Deset let jsme spolu v krásné přátelské atmosféře působili na biskupské kurii. Mohli jsme se navzájem na sebe plně spolehnout a byla radost takto spolupracovat. Samozřejmě, že mě moc nepotěšilo, že Václav Kubeš odešel do důchodu – byli jsme na sebe zvyklí, ale upřímně mu přeji, aby si ten důchod ve zdraví s manželkou, dětmi a vnoučaty užil. A děkuji mu za jeho obětavou, a přitom spolehlivou službu. Děkuji za ty krásné vztahy, pohodu a klid a přátelskou atmosféru, kterou na pracovišti vytvářel. Každému bych přál takového spolupracovníka. A těším se, že podobně, jako v mládí, i v budoucnu zase něco podnikneme. Vzhledem k našemu přibývajicímu věku to vidím třeba na společné strávené lázně v Třeboni, kam já již několik let jezdím. Prostě časy se mění.

P. Václav Pícha, kancléř Biskupství českobudějovického

Oznámení o přijetí kandidatury a služby lektora

Diecézně-misijní mezinárodní seminář Redemptoris Mater v Českých Budějovicích.

Dne 7. května přijal KANDIDATURU bohoslovec Stanislav Matyska, který pochází z Valašského Meziříčí. Stanislav má 28 let, pochází z křesťanské rodiny, má 5 sourozenců. Po skončení střední školy studoval na VUT v Brně, kde studia zdárně dokončil v roce 2018. Do semináře vstoupil na podzim v téže roce. Nyní končí 4. ročník studia na Teologické fakultě Jihočeské univerzity.

Stanislav Matyska

Dne 21. května přijali SLUŽBU LEKTORA bohoslovci Mariano Zanolli a Giovanni Giuliani.

Mariano má 30 let, pochází z Říma, z křesťanské rodiny, narodil se jako pátý ze sedmi dětí. Vyučil se v oboru instalatér, a poté pracoval několik let v této profesi v jedné soukromé firmě v Římě. Giovanni má 26 let, je z malého městečka s názvem Ostra, které se nachází na východním pobřeží Itálie, asi 50 km od města Ancona. I on pochází z početné křesťanské rodiny, je čtvrtý z devíti dětí. Profesně Giovanni pracoval jako zkušební technik pro soukromé podniky. Mariano a Giovanni rovněž končí 4. rok studia na Teologické fakultě Jihočeské univerzity, i když jsou již 5. rokem v semináři, a to proto, že 1. rok v semináři se věnovali především intenzivnímu studiu českého jazyka, a až ve 2. roce pak začali studovat na Jihočeské univerzitě.

Mariano Zanolli

Giovanni Giuliani

Obě slavnostní liturgie udělení kandidatury a služby

lektora se konaly v kostele Sv. Rodiny v Českých Budějovicích a předsedal jim českobudějovický biskup Mons. Vlastimil Kročil.

Prosíme o modlitbu nejen za tyto tři bohoslovce, ale také za ostatní čtyři, kteří jsou v nižších ročnících.

Další novinky ze semináře

Jednou z informací, kterou už nyní mohou zveřejnit, je ta, že po prázdninách bude poslán jeden ze seminaristů (možná i dva) na roční misijní praxi, která je součástí formace ke kněžství v seminářích Redemptoris Mater na celém světě. Prakticky to bude znamenat to, že tento seminarista na rok přeruší formaci v semináři i studium na Teologické fakultě, a půjde dělat zkušenost do nějaké misijní lokality ve světě, která bude vybrána podle potřeby. V září bychom ale měli také přijmout jednoho nového adepta, který by měli začít formaci ke kněžství v našem semináři, čímž by se měl dorovnat počet seminaristů v semináři tak, jak je tomu aktuálně. To vše je ovšem ještě otevřené.

Celou naši formaci, rozlišování a rozhodování světu-jeme do přímluvy Panny Marie, jakož i vás všechny, kteří na nás myslíte v modlitbách či nás podporujete ekonomicky.

Ať vás Pán stále provází svým požehnáním!

P. Zdeněk Gibiec, rektor semináře

Bezpečný domov pro Romanu a její dcery

Diecézní charita České Budějovice obdržela na konci loňského roku od Charity Česká republika finanční prostředky z veřejné sbírky v rámci speciálního Adventního koncertu. Ten pořádala Česká televize na podporu samoživitelů a samoživitelek.

Sociální pracovníce z celé českobudějovické diecéze vybraly několik osob z okruhu svých stávajících klientů, kteří splňují podmínky čerpání podpory. Pracovnice poté provedly sociální šetření a společně s klienty vyplnily formulář na přidělení finanční pomoci. Závěrečné rozhodnutí vydala až hodnotící komise, složená opět ze sociálních pracovníků, která jednotlivé žádosti posuzovala. Celkem pomohla diecézní Charita 12 samoživitelkám v českobudějovické diecézi. Přispěla například na doplacení nájemného, aby nevznikaly větší dluhy, které by vedly k exekucím, nákup potravin, nábytku a dalších nezbytných věcí.

Jednou z podpořených byla také Romana. Milující maminka, která chce pro své tři dcery krásné a bezstarostné dětství. Původně žili všichni v bytě společně s Tomášem, Romany manželem a otcem dětí. Po čase se ale projevila Tomášova závislost na sázení, automatech a alkoholu. Romana už nadále nechtěla vystavovat sebe ani dcery riziku, že by jim otec vše prohrál –

– peníze na nájem, na jídlo a oblečení. Rozhodla se proto odejít a vychovat dcery sama. Po odchodu od Tomáše musela Romana s dětmi zůstat nějakou dobu v azylovém domě. Společně se sociální pracovníci Charity se jí podařilo najít nové bydlení. V bytě je pouze základní vybavení jako postele, skříň, jídelní stůl a židle. Romana se velmi snaží, bohužel finanční situace je v současné době horší a horší. Ani předchozí covidové období nepříspělo k tomu, aby měla Romana pravidelné a dostačující příjmy. Nyní byl odchod od Tomáše, stěhování a vybavování domácnosti velký zásah do rozpočtu. Diecézní charita České Budějovice pomohla Romaně s nákupem stolu a židlí pro dcery. Mají tak svůj koutek, kde se mohou v klidu učit, tvořit nebo malovat. Finanční prostředky pokryly ještě zaplacení dluhů na nájemném v azylovém domě. Dluhy vznikly kvůli větším výdajům za stěhování do nového domova.

Alena Fremrová, DCHCB

Personalia

A. Životní jubilea:

Mons. ThLic. David Henzl oslavil **20. 6. 2022** své čtyřicáté páté narozeniny.

P. doc. Michal Kaplánek, SDB, Th.D. oslaví **14. 7. 2022** své šedesáté narozeniny.

Mons. Václav Habart oslavil **18. 6. 2022** své osmdesáté druhé narozeniny.

Ing. Karel Faber oslavil **10. 7. 2022** své osmdesáté sedmé narozeniny.

Všem jubilantům upřímně blahopřejeme.

B. Výročí kněžského svěcení:

R. D. Bc. Ladislav Proks oslavil **30. 6. 2022** své desáté výročí kněžského svěcení.

P. Mgr. Ján Augustin Grambal, OPraem. oslavil **15. 6. 2022** své dvacáté výročí kněžského svěcení.

Prob. Mgr. Ivo Prokop oslavil **29. 6. 2022** své dvacáté výročí kněžského svěcení.

R. D. Mgr. Jiří Kalaš oslavil **29. 6. 2022** své dvacáté výročí kněžského svěcení.

R. D. Mgr. Petr Misař oslavil **29. 6. 2022** své třicáté výročí kněžského svěcení.

R. D. Ing. Jan Mičánek oslavil **12. 7. 2022** své třicáté výročí kněžského svěcení.

R. D. Mgr. Josef Stolařík oslavil **27. 6. 2022** své třicáté páté výročí kněžského svěcení.

Mons. Mgr. Pavel Posád oslavil **26. 6. 2022** své čtyřicáté páté výročí kněžského svěcení.

Mons. Mgr. Adolf Pintíř oslavil **2. 7. 2022** své čtyřicáté páté výročí kněžského svěcení.

P. František Hroznata Janoušek, OPraem. oslavil **24. 6. 2022** své padesáté výročí kněžského svěcení.

P. Mgr. Karl Zaiser, OMI oslavil **29. 6. 2022** své padesáté výročí kněžského svěcení.

K výročí kněžského svěcení upřímně blahopřejeme.

Je důležité milovat!

*"Jen jedno je třeba."
(Lk 10,42)*

Obrázky si vybarvi a přemýšlej, jak bys podle toho mohl/a žít i ty?

Ježíš měl mnoho přátel, mezi nimi byli i tito: Marta, Marie a Lazar, tři sourozenci, kteří žili v Betánii.

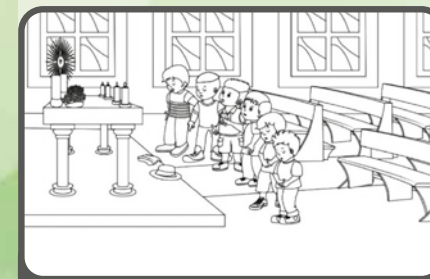
Jednou k nim zašel Ježíš domů, aby je pozdravil. Marta uklízela dům a připravovala pro Ježíše dobrý oběd, zatímco Marie přerušila svou práci a šla Ježíše poslouchat.

Martě se to moc nelíbilo, protože chtěla, aby jí Marie pomáhala, ale Ježíš jí vysvětlil, že je také důležité poslouchat Boží hlas, který k nám mluví.

Zkušenost skupinky gen 4 z Itálie: "Na konci hezkého společného odpoledne jsme šli do kapličky.

Zůstali jsme chvíli v tichu, abychom poslouchali Ježíše ve svém srdci. Pak jsme se modlili za nejchudší lidi a za mír.

Než jsme odešli, řekl Lukáš, že Ježíše neslyšel, ale že pochopil, že Ježíš nás má moc rád".

Slovo ŽIVOTA

“Nové přikázání vám dávám: Milujte se navzájem: Jak jsem já miloval vás, tak se navzájem milujte vy.”

5

DENNĚ ČELÍME MNOHA VÝZVÁM: PANDEMII, CHUDOBE, VÁLKÁM, HLADU...

Zdá se, jako by ve světě chyběla láska?

Představ si, co by se stalo, kdybychom dokázali toto Slovo uvést do našeho každodenního života.

To jsou moc pěkná Ježíšova slova. A kdy je řekl?

Ježíš ve své řeči na rozloučenou mluví o SVĚ ZÁVĚTI. Představ si tedy, jak důležitá jsou tato slova!

Ježíš může být nadále přítomný skrze VZÁJEMNOU LÁSKU: «Kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mé, tam jsem já uprostřed nich». (Mt 18,20)

‘Mezi námi’? Ale kde je to možné?

Může být přítomný ve společenství, v KOMUNITĚ. Tam kde se žije pravá vzájemná láska, může být Ježíš přítomný a stále se znovu projevovat a ovlivňovat svět.

To je skvělé! Když myslím na naši komunitu, mám hned chuť tuto lásku žít!

Určitě víš, že každý sportovní tým má své logo, svou vlastní značku, podle které ho všichni poznají. I my křesťané máme své poznávací znamení. Dal nám ho samotný Ježíš:

«PODLE TOHO VŠICHNI POZNAJÍ, ŽE JSTE MOJI UČEDNÍCI, BUDETE-LI MÍT LÁSKU K SOBĚ NAVZÁJEM.»

Takže pokud chceš poznat Ježíšova učedníka, musím v něm najít ŽITOU VZÁJEMNOU LÁSKU.

JEŽÍŠ NÁM CHCE ŘÍCT, JAKÝ MŮŽE BYT NÁŠ ZPŮSOB ŽIVOTA:

Dříve než se začneme učit, než si začneme hrát, musíme zjistit, jestli mezi námi panuje a jestli mezi sebou máme VZÁJEMNOU LÁSKU.

JEŽÍŠ ŘÍKÁ, ŽE JE TO “NOVÉ” PŘIKÁZÁNÍ, PRO “NOVOU DOBU”, JE Tedy I PRO DNEŠEK.

Díky, to znamená, že společně můžeme kolem nás obnovit přátelské a bratrské vztahy, aby se ve světě šířila pravá ATMOSFERA RODINY.

Na viděnou příští měsíc.

“Nové přikázání vám dávám: Milujte se navzájem: Jak jsem já miloval vás, tak se navzájem milujte vy!” (Jan 13,34)

centro.rpu@focolare.org

Upraveno ze Slova života od Letizie Magriové

SLOVO ŽIVOTA

6

“Ty jsi můj Pán. Bez tebe nemám štěstí.”

Žalim 16(15)2

«Co znamená tato věta?»

«Jsou to slova MODLITBY. Můžeme je vyslovit i takto: ‘Ty, Pane, jsi mé jediné dobro’».

«Tato věta, kterou opakuji během dne, mi pomáhá DUVĚROVAT BOHU a objevit ho jako svého největšího PŘÍTELE.»

«V tomto zcela zvláštním vztahu cítím, že Bůh mě MILUJE, že Bůh nás NESMÍRNĚ MILUJE.»

«Jak můžeme pocítit Jeho blízkost?»

«Tato slova můžeš vnímat jako ŽIVOU a milující PŘÍTOMNOST Boha, který rozumí všemu, co se týká TEBE, i MĚ a celého STVOŘENÍ.»

«Ale já se často nechám odradit, když si vzpomenu na své zkušenosti.»

«Zakusil jsem, že Bůh mi říká, abych se nezastavil v minulosti, to všechno už je v Jeho milosrdenství.»

«Ano, říká nám, abychom dobře žili v přítomném okamžiku.»

«V Ném najdeme sílu, abychom s důvěrou čelili utrpení, která potkáme na své cestě.»

«Tak najdeme lék na svoji seblásku, na uzavřenost vlastní nebo celé skupiny.»

«A zažijeme neobyčejnou radost, kterou nám může dát jenom Bůh.»

«Tímto pohledem vzhůru můžeme Bohu pozvednout naše “vyznání lásky” a šířit tak kolem nás mír a pokoj.»

«A co to znamená konkrétně?»

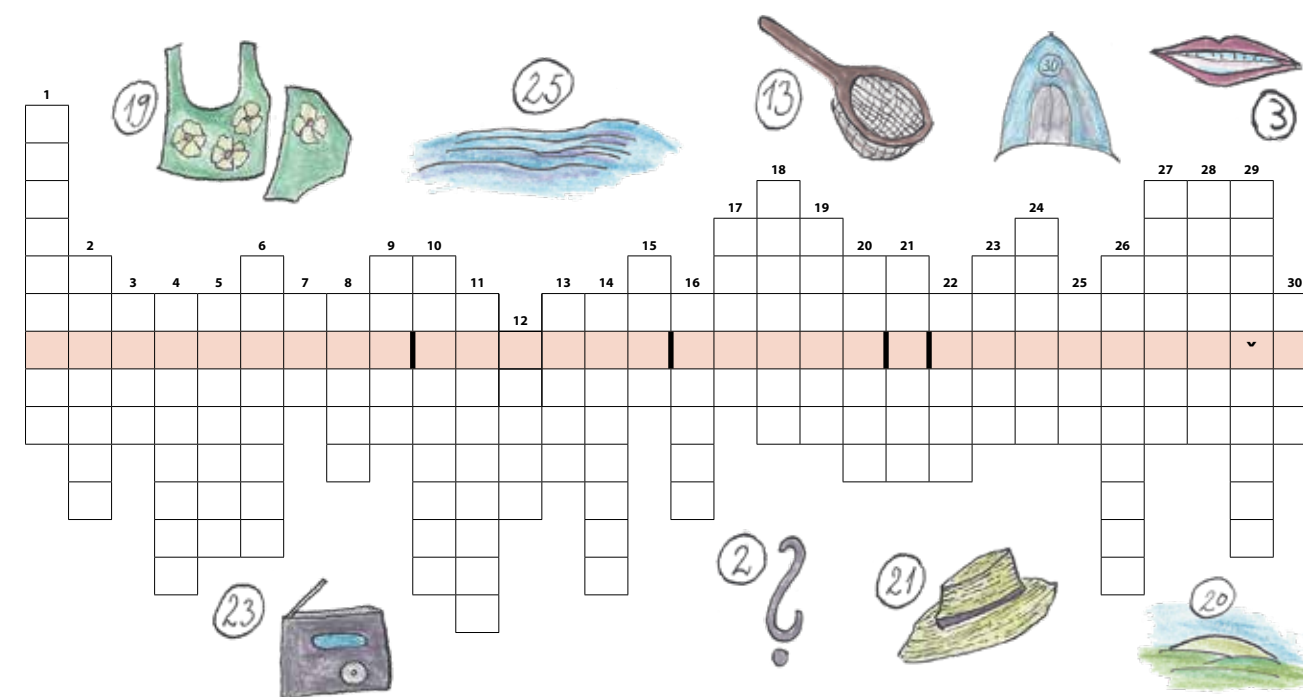
«S jistotou v Jeho lásku nám nezbývá než se naučit MÍT RAD VŠECHNY bez rozdílu a rozvíjet v sobě OTEVŘENOST K RŮZNOSTI.»

centro3.rpu@focolare.org

Upraveno ze Slova života od Letizie Magriové

„Jen jedno je potřeba.“ (Lk 10, 42) verš na červenec

„Pane, kolikrát mám odpustit svému bratru, když se proti mně prohřeší? Nejvíce sedmkrát?“ (Mt 18, 21) verš na srpen I když se všichni těšíme na prázdniny, na chvíle volna, na sluníčko, hory, pláže, lesy, Ježíš je stále s námi a říká: „Jen jedno je potřeba.“ A také odpovídá na Petrovu otázku, kolikrát máme odpouštět. Co je tedy potřeba? a stále (viz tajenka).

Výherci květnové křížovky: **Lukášová Eliška, Sedláčková Nikola, Cimlová Kateřina.** Všechny dostanou od nás odměnu. GRATULUJEME! Tajenku z této křížovky pošlete do konce prázdnin na adresu **katechetky@bcb.cz**.

Mons. ThDr. Otto Leo Stanovský

(8. 11. 1882–5. 12. 1945)

Pokud kráčíme po parketách jednoho z našich nejznámějších zámků, po Konopišti, nejeden z průvodců nás upozorní na jednu zajímavou kněžskou osobnost, která zde pobývala (a nejen zde). Jedná se o vzácného a vzdělaného kněze a vlastence, Ottu Lva Stanovského, od jehož narození letos uplyne 140 let. Byl také výborným zpěvákem a nadaným hudebníkem: je autorem řady skladeb duchovní hudby (např. Čtvero „Pange lingua“ pro lid a varhany, Missa pro defunctis pro čtyřhlasý mužský sbor nebo Missa IX. – In Festis B. Mariae Virginis I. Cum Jubilo).

Foto: archiv Muzea Novojičína

Otto Stanovský se narodil 8. listopadu 1882 ve Slatině u Bílovce do početné rodiny místního krejčího. Byl jedním ze třinácti sourozenců. Středoškolská studia započal v Olomouci, ale po vstupu do řádu kapucínů v Praze (v září 1899 a přijal řeholní jméno Leo) nakonec maturoval na gymnáziu v Roudnici nad Labem. Tam během studia složil v místním konventu jednoduché sliby (28. července 1901) a pak zahájil studium teologie v Brně. Třetí ročník teologie však studuje v Litoměřicích, neboť 23. září 1904 vystoupil z kapucínského řádu a stal se klerikem litoměřické diecéze, za níž byl 15. července 1906 vysvěcen na kněze. Jako kaplan působil v Mnichově Hradišti, v Liblicích a Semilech. Od roku 1909 studoval ve Vídni na prestižní teologické koleji *Frintaneum*, kde obhájil disertační práci a získal doktorát teologie.

Na doporučení litoměřického biskupa Josefa Grosse nastoupil Stanovský 1. října 1912 do funkce vychovatele synů následníka trůnu Františka Ferdinanda d'Este – Maxe a Ernesta. Pro svou dobrotu a vzdělanost si záhy získal nejen úctu rodičů, ale také děti následnického páru, které mu říkají „Stani“. Byl také pověřen, aby děti učil češtinu a jeho roční plat činil 300 korun. V době sarajevského atentátu pobýval Stanovský s dětmi na zámku Chlum u Třeboně. Dne 28. června 1914 právě když chtěli s dětmi zasednout k obědu, byl náhle odvolán k telefonu. Dozvěděl se, že František Ferdinand a Žofie, vévodkyně z Hohenbergu, jsou po smrti. Vrátil se ke stolu, kde děti náhle zpozorněly, neboť byl velmi bledý. Nejprve předpokládaly, že dostal špatné zprávy o své nemocné matce. Stanovský počkal na příjezd Žofiiny sestry Henriety, která pak sdělila dětem, že rodiče byli zraněni a odebrali se k modlitbě do kostela. Druhý den Stanovský opatrně sdělil Maxovi a Ernestovi, že jejich rodiče jsou mrtví.

Měsíc po smrti následnického páru Stanovský obdržel ve Vídni zlatý záslužný kříž s korunkou a zlaté hodinky a zhruba rok poté i námořnický dalekohled z pozůstalosti Františka Ferdinanda jako památku. Po tragédii v Sarajevu zůstal s dětmi a nadále o ně pečoval v nelehké době I. světové války a nějakou dobu i po ní. Vévoda Max z Hohenbergu mu jako výraz díky v roce 1920 věnoval zlatou tabatěrku zdobenou brilianty a monogramem. Od 15. listopadu 1924 se Stanovský stal prvním sekretářem a ceremoniářem pražského arcibiskupa Dr. Františka Kordače. Pro své výchovné i organizační znalosti se stal také ředitelem vysokoškolské koleje Arnošta z Pardubic a v roce 1926 byl inkardinován (včleněn) do pražské arcidiecé-

ze. Necelý rok působil jako druhý vicerektor kněžského semináře v Praze Dejvicích (1. 12. 1927–30. 9. 1928) a 1. října 1928 se stal rektorem. Jeho nástupcem v roce 1932 se stal Dr. Josef Beran, pozdější arcibiskup pražský a kardinál. V roce 1928 se stal také tajným komořím Jeho Svatosti s titulem Monsignore. V roce 1931 byl Stanovský československou vládou navržen na litoměřického biskupa. To ale nebylo přijato ve Vatikánu kvůli odporu německých katolických kruhů doma i v Římě. Dne 21. května 1933 byl instalován sídelním kanovníkem Kolegiátní kapituly sv. Petra a Pavla na Vyšehradě. V roce 1934 jej papež Pius XI. jmenoval čestným papežský prelátem. Také byl jmenován metropolitním kanovníkem a instalován 21. října 1934. V té době byl Stanovský také ordinariátním komisařem pro reálky na Vinohradech a ve Vršovicích, gymnázia v Praze XII. – Londýnská ulice a gymnázia v Praze X. – Slovenská ulice. V roce 1934 se stal také ordinariátním komisařem pro zkoušky z biblického studia na bohoslovecké fakultě v Praze. V roce 1936 byl jmenován národním předsedou Papežského díla *Propagatione Fidei* (šíření víry), v 1937 členem řídicího výboru ústavu hluchoněmých v Praze XVI., členem komise pro správu hmotných statků arcibiskupského semináře a malého semináře a také členem kuratoria ústavu *Vincentinum*. Od roku 1938 byl předsedou katolické Charity a členem předsednictva Masarykovy ligy proti tuberkulóze. Po odstoupení pohraničí se na něj obracelo množství lidí, kteří potřebovali pomoc po opuštění Sudet. Pomáhat se snažil vždy, ale tak, aby pomohl opravdově. 11. června 1942 po atentátu na Reinharda Heydricha se na něho obrátil předseda starších české pravoslavné církve Jan Sonnevend (popraven 4. září 1942 v Praze Kobylisích) a požádal jej bez sdělení bližších podrobností o ukrytí několika osob v některém z kostelů nebo klášterů katolické církve. Stanovský mu sdělil, že katolické kostely jsou velmi dobře hlídány gestapem. Sonnevend tedy odešel a více už Stanovského nekontaktoval. Zmiňované osoby byli parašutisté.

Protože Stanovský nenahlásil své jednání se Sonnevendem, byl 3. července 1942 v 5:00 ráno ve svém bytě na Hradčanech zatčen. Poté byl převezen k výslechu na Gestapo a následně do věznice na Pankráci. 28. prosince 1942 byl lidovým soudem odsouzen za velezradu k smrti. Pak jej převezli z Pankráce do Berlína – věznice Moabit, kde mu byl patrně potvrzen rozsudek. Poté byl převezen do nechvalně známé věznice Plötzensee, kde čekal na popravu. V kobce spal na seně a byl přiko-

ván těžkými okovy na ruku, po nichž mu zůstaly až do smrti široké pruhy a hrboly. O jeho osud se zajímal berlínský nuncius Mons. Cesare Vincenzo Orsenigo, který o něm podával zprávy státnímu sekretáři kardinálu Luigi Maglionemu. Díky tomu byl Stanovskému změněn trest smrti na osmiletý žalář a 19. července 1943 byl převezen do káznice Straubing, kde zůstal až do konce války. Velkou bratrskou pomoc měl ve vrchním vězeňském faráři Heinrichu Weingierlovi, který jej všemožně chránil. Ve vězení s pokorou ministroval vězeňskému kaplanovi a jak poměry dovolovaly, konal skutky lásky k bližním. Spoluvězni na něj vzpomínali, že přijal i trest tvrdého lůžka za kousek chleba, který dal jako dárek vězni k svátku. Jako lahůdku s ostatními jedl polozmrzlé zeli, poloshnilou červenou řepu, částečně povařený kuchyňský odpad a krmnou řepu. V době, kdy byl vychovatelem synů následníka trůnu, měl privilegium jíst s nimi pravidelně u stolu. Je však vidět, že Stanovský byl člověkem, který děkoval Bohu za každý dar, jenž od Něj dostal, ať v paláci, nebo v zatuchlém vězení.

Po válce se 1. června 1945 vrátil do Prahy. Neshledal se ale svou sestru Irmou, která mu dříve pečovala o domácnost: Irma byla již 12. září 1942 zatčena a vězněna na Pankráci. Pak byla 13. října 1942 poslána na nucené práce do muniční továrny v Henningsdorfu u Berlína. Domů se vrátila až 22. června 1945. Poslední velkou událostí zorganizovanou Stanovským byla pouť Palladia do Prahy jako výraz díky Panně Marii za ochranu a vysvobození Československa 24. června 1945. Stanovský také v té době čelil obviněním některých novin z toho, že 4. června 1942 odmítl poskytnout členům odboje úkryt. Proti tomu napsal 15. října 1945 prohlášení, v němž popsal průběh svého zatčení a s tím související události. Navzdory stále více se projevujícím následkům těžkého žaláře se pustil do práce. Kromě práce v metropolitní kapitule se stal i předsedou Charity. Bůh jej povolal k sobě 5. prosince 1945, v předvečer památky sv. Mikuláše, patrona dobrých skutků a lásky. Pohřeb se konal 10. prosince 1945. Hold mu vzdala především „jeho“ vždy věrná metropolitní kapitula u sv. Víta. Výkrop v domě provedl ka-

Foto: archiv autora

P. Stanovský s kardinálem Kašparem (je po jeho levici) na návštěvě ústavu hluchoněmých na Smíchově (zřejmě rok 1939).

Foto: archiv autora

Stanovský stojí na levé straně za státním prezidentem Dr. Háchou – návštěva Svatováclavské kaple při uctění lebky světce; vpravo je kardinál Kašpar (rok 1939).

pitulní děkan Dr. Josef Soukup, requiem celebroidal světicí biskup pražský Dr. Antonín Eltschkner, průvod a obřady u hrobu vedl kapitulní vikář Dr. Bohumil Opatrný. Na jeho smutečním oznámení bylo napsáno: „Ztratili jsme v něm kněze zbožného, kolegu milého, o církve a vlast zasloužilého.“ Jeden jeho spoluvězeň ve Straubingu vzpomínal na jeho ušlechtilou povahu: tento kněz, jehož životním osudem bylo chodit po parketách zámků a šlechtických sídel, si dovedl zachovat ducha prostoty, který se projevoval v těžkých hodinách žití.

Jestli vaše kroky někdy povedou do Prahy na břevnovský hřbitov za staroslavným benediktínským arcipátrstvím, můžete postát u hrobu tohoto nezapomenutelného kněze a v modlitbě poděkovat Bohu za jeho život.

P. ThDr. Gabriel Rijad Mulamuhlič, O.Cr., Ph.D.

Z diáře otce biskupa VLASTIMILA KROČILA

2. 7.	10:00	Praha: slavnostní uvedení nového arcibiskupa do úřadu
5. 7.		Velehrad: národní pouť
6. 7.		Velehrad: národní synodální setkání
7.–9. 7.		Velehrad: plenární zasedání ČBK
10. 7.	10:30	Sázava: poutní mše svatá
16. 7.	10:00	Č. Budějovice, katedrála: jáhenské svěcení (Josef Mrvík a Tomáš Machula)
17. 7.	11:00	Dobrá Voda u Č. Budějovic: mše svatá spojená se vstupem do noviciátu
23. 7.	13:00	Tučapy: svěcení zvonů
27. 7.	17:30	Ktiš: mše svatá pro účastníky Entercampu
3. 8.	17:00	Č. Budějovice, katedrála: mše svatá spojená s předáváním medailí sv. Auraciána
7. 8.		Sinsheim (Německo): poutní mše svatá
9.–13. 8.		Celostátní setkání mládeže
14. 8.	11:00	Lipník u Hrotovic: mše svatá
21. 8.	10:30	Malšín: žehnání kaple
28. 8.	10:30	Záblatí: poutní mše svatá

Změna vyhrazena

Oblátští asociovaní

Pokud začneme mluvit o misionářích oblátech, zanedlouho bychom se měli v konverzaci dostat k pojmu oblátská rodina. Ta zahrnuje širokou škálu stavů a napojenosti na charisma našeho zakladatele. Najdeme v ní přátele oblátských misí, farníky našich farností, dobrovolníky v činnostech, jimž se věnujeme, čestné obláty z řad laiků, oblátské asociované a take obláty bratry a kněze samotné.

Tento termín již několik desetiletí zachycuje, jak naše kongregace vnímá podíl laiků v naší blízkosti na utváření společné cesty. Obláti sami nechtějí určovat směr, cesta se má utvářet a vést směrem, který rozpoznávají obláti ve spolupráci s laiky... Obláti se podle svých možností snaží otevírat dveře svých domů zájemcům, kteří chtějí více pronikat do charizmatu našeho zakladatele. Pokud vyjádří svou touhu stát se asociovanými, pak jsou potřebnými kameny na cestě modlitba, formace a společenství. Laici se nemusí automaticky podílet na posílání dané komunity, očekáván je podíl na oblátském charizmatu na základě volání Ducha svatého každého z nich. Oblátský laik by měl být k rozpoznání například podle lásky ke Kristu, chudým, církvi a její misii, života v komunitě a blízkosti lidem. Ke klockotské oblátské komunitě je takto napojeno asi 15 laiků, kteří se nacházejí v různých životních situacích a stavech. Najdeme tady například ředitelku školy až z Kroměříže, klockotskou kostelnici i maminky na mateřské, inženýry i asistentku pedagoga nebo laskavou pedagožku z gymnázia na Velehradě. Představujeme dva z nich.

Danka Bednářová

Danka Bednářová;
Foto: archiv Dany Bednářové

Jmenuji se Dana Bednářová a je mi 41 let. Bydlíme v krásné vesničce Bzová. Máme 3 dcery: 21letou Aničku, která studuje v Českých Budějovicích sociální fakultu, a skoro 18letá dvojčata Verunku a Michalku. Verunka studuje zdravotní školu a Michalka je těžce zdravotně postižená. Můj manžel Martin pracuje v Tesle jako skladník a připravává železa pro obrobu, já jsem doma a starám se o holky a domácí pohodu. Jinak máme nějaká zvířata, slepice, králíky a taky býka, 2 psy. Můj oblíbený biblický verš je Lukáš 1,38: „Maria řekla: jsem služebnice Páně, ať se mi stane podle tvého slova! A anděl od ní odešel.“

Dokonči prosím následující věty:

Asociovanou jsem, protože toužím žít s Bohem v užším kontaktu, a charisma oblátů mi je obzvláště blízko. A taky se mi v OMI rodině žije strašně dobře.

Mou nejzajímavější zkušeností coby asociované bylo: Těch zkušeností je docela dost, ale asi nejzajímavější je z festivalu víry, když jsme šli do domova pro seniory. To bylo moc krásné a myslím, že jsme tam zažili krásné společenství. Vděčnost a radost těch babiček a dědečků byla prostě nádherná!

Člena oblátské rodiny poznám podle následujících vlastností: velká radost ze života s Bohem, otevřenost, přijetí. **Následující téma bychom neměli ztratit ze zřetele:** jak lépe a otevřeněji žít uvnitř církve.

Ve skupině asociovaných jsem se naučila být otevřená k sobě i k ostatním lidem. Otevřeně mluvit o svém životě, i se nebát přiznat své chyby a naučit se s nimi žít.

Obzvlášt mě potěší, když je krásné počasí a já můžu obdivovat krásnou přírodu kolem nás. A děkovat Pánu Bohu za ni. **Nejraději jím** jahody nebo jogurt.

Tuto knihu by měl každý znát: Malý princ a Deníček sestry Faustýny.

Volný den ráda trávím s rodinou anebo s pěknou knížkou, s modlitbou.

V poslední době mě rozzlobilo: Opravdu mi vadí dezinformace okolo nás.

Veronika Nádvořníková

Veronika Nádvořníková složila 2. října 2021 svůj první asociací slib. Oblíbený biblický verš Veronika nemá, ale říká k tomu: „Je mi blízka spontánnost, takže ze své podstaty jednu myšlenku v hlavě dlouho neudržím. Spíš na mě na chvíli něco z Bible ‚vyskočí‘ a pak to zase někde zapluje. Když mám opravdu velký strach, tak si opakuji: ‚I kdybych šel údolím stínů smrti, nemusím se bát, vždyť ty jsi se mnou, tvůj kyj a tvá hůl, ty jsou má útěcha.‘“ Veronika a její muž Vojtěch jsou spolu už 12 let. Mají čtyři děti a oba patří mezi asociované na Klokotech.

Veronika Nádvořníková s manželem a dětmi; Foto: archiv Veroniky Nádvořníkové

Dokonči, prosím, následující věty:

Asociovanou jsem proto, že si nás obláti našli. Když bydlíte s rodinou blízko Klokot a hledáte prostor pro nějaký společný duchovní růst, tak se to tak nějak logicky spojí, ale postupným poznáváním společenství oblátů a jejich zakladatele zjišťujeme, že ta logika byla až na druhém místě.

Mou nejzajímavější zkušeností coby asociované bylo ... tak na to ještě čekám, asociovanou jsem zatím krátce.

Člena oblátské rodiny poznám podle následujících vlastností: žije otevřeně a radostně svoji vírou. Kéž by mě také podle toho jednou někdo poznal.

Následující téma bychom neměli ztratit ze zřetele: pro mě je od prázdnin velké téma církev, nevidět ji jen jako instituci, ale jako velké živé společenství milované Bohem, jehož jsem aktivní součástí. Neumím to, učím se to a velmi mě v tom inspiruje sv. Evžen de Mazenod.

Ve své skupině asociovaných jsem se naučila zatím všech-

na jména všech přítomných. Těší mě, že se můžeme navzájem obdarovávat svými postřehy a myšlenkami, sdílet to, co právě prožíváme. Vnímám naši skupinu jako otevřenou a bezpečné společenství, které nerozhází ani přítomnost našich 4 dětí.

Největší radost mám, když v rodině vidím, že jsme šťastní, že máme jeden druhého.

Nejraději mám (až na dršťkovou polévku) cokoli, co si nemusím uvařit sama. Během prázdnin jsem si oblíbila pstruha na bylinkách pečeného u nás v krbu.

Volný den nejraději trávím: moc ráda pečů, šiju a vůbec tvořím, ale vlastně stále nevím, jak trávit volný čas, abych z toho měla dobrý pocit.

Pokud vás zachycené životní příběhy oslovily nebo hledáte otevřené společenství, tuto skupinu je možné na Klokotech navštívit a zjistit, jestli je pro vás. Každý měsíc nás na setkání doprovází jeden z oblátů duchovním impulzem, rosteme ve sdílení a poté se rozjíždíme nebo rozcházíme na místa, kam nás Bůh povolal. A snažíme se, aby na nás byla patrná ona láska ke Kristu, chudým, církvi a její misii.

Rádi vás uvidíme.

Připravila Hana Koukalová

Poradna pro cizince a migranty při Diecézní charitě České Budějovice
Vás srdečně zve na multikulturní setkání

Kousek Ze/mě

19. srpna 2022 od 10 do 17 hodin kostel Obětování Panny Marie
na Piaristickém náměstí v Českých Budějovicích

Stejně jako v loňském roce, se i v tom letošním skuteční setkání s cizinci z celkem 19 zemí, které nese symbolický název **Kousek Ze/mě**. Každý člověk si totiž přináší ze své domoviny část své kultury, zkušenosti a dovednosti, které může v rámci svého začleňování do české společnosti dále předávat a inspirovat tak své okolí. Návštěvníci akce se seznámí nejen s činností Poradny pro cizince a migranty a činností Diecézní charity České Budějovice, ale především s řadou životních příběhů cizinců žijících v Čechách – jsou mezi nimi třeba vědeckí pracovníci, učitelé či umělci. Dále se dozví, co cizince do České republiky přivedlo, co je zaujalo nebo co je pro ně jiné. Jak bojují s českým jazykem i čím mohou nás, naši zemi a kulturu obohatit. Nebude chybět rozmanitý kulturní pro-

gram – ochutnávka světové kuchyně – jídla připraví sami cizinci, výstava obrazů zahraničních malířů, kovář i se svou pojízdnou kovárnou, hudební představení, výstava fotografií cizinců či divadlo a další doprovodný program pro děti.

Akci Kousek Ze/mě může Poradna pro cizince a migranty uskutečnit díky podpoře Ministerstva vnitra ČR v rámci dotačního programu Integrace cizinců 2022 a podpoře z Fondu Kaufland „Milion pro České Budějovice“, ve spolupráci s Nadací Via.

Aktuální informace včetně podrobného programu najdete na webové stránce www.cizincib.charita.cz/kousek-zeme/.

Foto: archiv DCHCB

Foto: archiv DCHCB

Foto: archiv DCHCB

Celou noc mu budu zpívat a chválit ho...

Slova, která slouží jako nadpis tohoto článku, jsou vybrána ze Žalmu 42 a sloužila jako motto letošní Noci kostelů. Žalmista, který zažívá těžkosti a úzkost nakonec vysloví takovéto slovo naděje a namísto stížnosti mluví nakonec o důvodu ke zpěvu a chvále.

Noc kostelů je nám již mnoho let známa jako akce, kde také zaznívá zpěv i chvály. Důvodem ke zpěvu a chvále může být také to, že i letos jsme mohli prožít noc, která přináší nejen kulturní a duchovní program, ale i zážitek křesťanské a lidské sou-náležitosti, a to bez toho, že bychom byli vázáni pandemický-mi opatřeními, jak tomu bylo v předchozích dvou letech.

Noc kostelů se v tomto roce konala v 1729 kostelech a mod-litebnách v ČR, což je zatím nejvíce od začátku jejího koná-ní. V naší diecézi se připojilo 133 společenství kolem kostelů a modliteben, tedy zhruba stejně jako před rokem. Zazname-náno bylo v českobudějovické diecézi přes 20 tisíc návštěv-ných vstupů, což je číslo mírně vyšší, než loni. Pozvání k účasti přijali organizátoři z osmi různých křesťanských církví.

Tematicky bylo v letošním roce důležité – a to zejména v ka-tolickém prostředí – 50. výročí úmrtí biskupa Josefa Hloucha. V katedrále se při této příležitosti konala vzpomínková boho-slужba a představení výstavy k tomuto výročí. Představení po-dobné výstavy se konalo i v Prachaticích, a to včetně besedy s prof. Martinem Weisem, postulátorem procesu blahořečení Josefa Hloucha. Obě zmíněné výstavy budou k vidění i nadále. Hlouchova osobnost byla inspirací k programům v Jistebnici, Ledenicích i jinde v diecézi.

Jiným tématem, které bychom zřejmě ještě před několika měsíci přiliš nečekali, byla církev na Ukrajině. Téma se od-

razilo v programu hned několika farností a sborů, zejména ve větších městech, kde je počet nově příchozích z Ukrajiny větší. Samostatný program uspořádali řeckokatoličtí věřící v kostele sv. Václava v Č. Budějovicích, kde se konala před-náška a beseda s otcem Ruslanem Zassiedko, který zde pů-sobí již mnoho let. V křížové chodbě dominikánského klášte-ra zazněly české a ukrajinské lidové písně a husitský sbor na Palackého náměstí slavnostně otevřel ubytovnu pro uprch-líky z Ukrajiny – ten, kdo to stihl, mohl ochutnat i ukrajin-ské speciality. Téma se odrazilo i v programech v Táboře, či v Plané nad Lužnicí, kde se mohli účastníci seznámit s širším kontextem náboženského života v této sužované zemi. Ne náhodou byl program zakončen na mnoha místech, např. v Sušici, modlitbou za mír.

Přiznávám, že nadpis tohoto článku byl záměrně ošizen. Tomu, co bylo uvedeno, předchází v mottu slova: za dne ať Hospo-din dává svou milost... Myslím, že milost Hospodin dává ne-přestane, ale druhou stránkou je naše otevřenost oné milosti, jinými slovy otevřenost a ochota k inspiraci.

Díky všem, kteří se inspirovat nechali a nechávají a plody této inspirace zúročují třeba i při Noci kostelů.

*Štěpán Hadač,
koordinátor akce Noc kostelů
v českobudějovické diecézi*

Na Dobrši lidé zavzpomínali na patera Martina Vícha

Přátelské setkání plné úcty a vděčnosti zažila v sobotu 11. červ-na Dobrš v Pošumaví, kam se sjeli lidé z celých Čech, aby si připomněli 101. výročí narození zdejšího dlouholetého faráře P. Martina Františka Vícha (12. 6. 1921–7. 10. 2008).

Od 14:00 v sále místní hospody vzpomínali přítomní na vzácné-ho člověka, vyučeného zahradníka, celoživotního skauta, řehol-níka z kongregace petrinů a politického vězně, oceněného pre-zidentským vyznamenáním. P. Martin František Vích studoval na kněze v Písku, do zatčení v roce 1953 působil v českobudějovic-kém kostele Panny Marie Růžencové a je pohřben v Mladém. Účastníci shlédli úryvky z divadelního představení O princezně Mirandolině a vyslechli si osobní vzpomínky hostů. K nim pat-řili např. církevní historik Jan Stříbrný, otec a syn Janové Černí z Dolního Újezda u Litomyšle, odkud P. Martin pocházel, dále spolubratři petriní P. Jan Madár a P. Maxmilián Koutský, teolog Ja-rosлав Vokoun, dudák a lékař Josef Moltaš, malířka Claudi Ondok, architekt Ivo Kraml ze Sdružení pro obnovu Dobrše nebo sená-

tor Tomáš Fiala. Od 17:30 hodin se v místním kostele Zvěstová-ní Páně konala mše svatá, která byla otci Martinovi věnovaná.

Radek Gális

Festival rodin v Nových Hradech

Festival rodin v Nových Hradech byl společnou akcí Diecézního centra pro rodinu a města Nové Hradky.

Dopolední části, kterou mělo ve své režii Pastorační středisko, se zúčastnil menší počet lidí, ale zato s velmi intenzivním pro-žitkem. Liturgie v kostele s oběma biskupy naší diecéze dopro-vázená krásnou hudbou nás přiblížila k Pánu. Biskup Vlastimil krásně mluvil o rodině v dnešní době. Shrnout jeho slova do jedné věty není možné, ale alespoň jedno heslo: „*Bez vztahu k živému Bohu je dnešní křesťanská rodina ve velkém ohrožení*“.

Po mši svaté měly děti svůj program v klášterní zahradě. Spo-lu s vedoucí Diecézního centra pro katechezi Mgr. Ludmilou Veselou si prošly stanoviště zaměřená na zakladatelku Papež-ského misijního díla čerstvě svěcenou Paulinu Jarico. Tak je to zaujalo, že jim ani nevadilo připojit se ke svým rodičům pozdě-ji, než bylo v plánu. Rodiče na ně nemuseli čekat. Ty totiž zase zaujaly dvě přednášky prof. Martina Weise, které se věnovaly 9. českobudějovickému biskupovi Mons. Josefu Hlouchovi a svatým ženám, které svými životy ovlivnily a doposud ovlivňu-jí křesťanskou víru mnohých. Společným heslem obou před-nášek by mohlo být to, že „*víra je důležitější než svoboda*“.

Poté jsme se již připojili k množství lidí, kteří si užívali radostný a bohatý program na Jánské louce. Díky informačním materi-álům a lidem, kteří je přivezli a nabízeli, se mnoho lidí mohlo dozvědět něco o Teologické fakultě (nejvíce je zaujala Filoso-fie pro děti), o Young charitě a jejích projektech, o Papežském misijním dílu dětí. Díky Misijnímu klubku z Třeboně si lidé mohli koupit krásné věci a tím přispět na misie. A také mohli využít nabídky od sester z kláštera Božího milosrdenství – Ro-diny Panny Marie. Děti si velmi užily Eliščinu pohádky od Víti Marčíka ml. Děkujeme opravdu všem, kteří tento Festival rodin připravili a také se jej zúčastnili.

Mgr. Martina Fürstová

Den prarodičů a seniorů

„Ještě ve stáří budou přinášet užitek“

Letošní světový den prarodičů a starých lidí chce znovu připomenout, že člověk ve svém stáří je darem pro společnost a pro církevní společenství.

U příležitosti Druhého světového dne prarodičů a starých lidí, 24. července, se udělují plnomocné odpustky za obvyklých podmínek (svátostná zpověď, eucharistické přijímání a mod-litba na papežův úmysl) prarodičům, seniorům a všem věří-cím, kteří se v uvedený den zúčastní mše svaté, již bude Svatý otec předsedat ve Vatikánské bazilice, nebo různých akcí, které

se budou konat po celém světě, pokud při tom budou vedeni opravdovým duchem pokání a lásky. Plnomocné odpustky lze získat rovněž pro duše v očistci. Ve stejný den mohou být udě-leny také věřícím, kteří věnují dostatek času návštěvě starých lidí v nouzi nebo v nesnázích, ať už osobně, nebo virtuálně. Mohou je také získat staří lidé, kteří jsou nemocní, a všichni ti, kteří se z vážného důvodu nemohou vzdálit ze svých do-movů a duchovně se zapojí do bohoslužeb Světového dne seniorů, přičemž obětují Bohu své modlitby, bolesti a utrpení. Apoštolská penitenciárie nakonec žádá kněze, aby s ochotou a velkorysostí vytvořili čas a prostor ke slavení svátosti pokání. Více informací a nějaké nabídky naleznete na webu Pastorač-ního střediska **Prolidi.online**.

Iva Hojková

Svatojánská pouť ve Větrní

Vzpomínka na pastorační návštěvu dvacátého litoměřického biskupa J. E. Mons. Jana Baxanta.

V pondělí 16. května 2022 o svátku sv. Jana Nepomuckého se uskutečnila pouť ke cti tohoto světce, který je hlavním patronem města a farnosti Větrní. V 16:45 hodin za zvuků zvonů k farnímu kostelu přijelo černé vozidlo s vlaječkou litoměřické diecéze, ve kterém přijel vzácný a milý host – dlouho očekávaný litoměřický biskup J. E. Mons. Jan Baxant.

Před kostelem přivítal otce biskupa v první řadě místní farář a prelát českokrumlovský Prel. Mgr. Václav Pícha, JC. D. Poté se otec biskup Jan Baxant přivítal s farním vikářem R. D. Mgr. Janem Rothschedlem, akolytou a pastoračním asistentem Zdeňkem Kaliankem a s asistencí, která přijela vypomoci na tuto pouť z farnosti Velešín.

V 17:00 hodin začala slavnostní poutní mše svatá za hojné účasti věřících.

Po bohoslužbě slova nastala chvíle, kdy otec biskup Jan promluvil k věřícím:

„Vážení a milí přátelé, bratři a sestry v Kristu, ne všechno, co ve svém životě prožíváme a zakoušíme, se nám vrývá do paměti tak, že jsme sami přesvědčeni o tom, že se nám nikdy nestane, že bychom na události, setkání, přátelské rozhovory a krásné duchovní zážitky zapomněli. Vymaže se z paměti jen to, co tam nemusí a ani nemá být: všechno, co není dobré. Jistě, i na to občas vzpomene a doslova nám bodne u srdce, avšak čas vše našťestí od-vane. Zásadně dobré skutečnosti někdy prožíváme velmi zaníceně a hluboce, ale i ty nám občas unikají a ztrácejí se do nenávratna. Svatojánská poutní slavnost ve Větrní v den svátku sv. Jana v pon-dělí 16. května 2022 L.P., které jsem se mohl účastnit jako hlavní ce-lebrant díky pozvání a organizaci místního farníka a dlouholetého našeho dobrého přítele Zdeňka Kalianka, díky velkorysému svolení pana biskupa Vlastimila i laskavého umožnění slavení poutního svátku otcem Václavem, prelátem českokrumlovským.

Byl jsem mile překvapen chrámovým prostorem, ve kterém jsem sice již před lety byl v dobách mé služby generálního vikáře v Čes-kobudějovické diecézi, a tušil jsem, že bude opět nádherně vyzdo-ben, připraven a hojně navštíven místními farníky, ale i poutníky z blízkého okolí. Bylo tomu tak i nyní. Ve skutečnosti každá dobře připravená mešní liturgie je mimořádná, ale pokud je ještě v chrá-movém prostoru při slavnostní liturgii přítomno několik známých tváří z let pro mne už minulých, přátel a usmívajících se křesťan-sky založených bratrů a sester, s kterými jsem se v minulých letech vídával, a takové tváře, takoví přátelé a takoví známí tam oprav-du byli přítomni, pak se nelze divit tomu, že jsem si tam připadal jako v jakési předsíni ráje.

Jsem vděčný všem, kteří si spolu se mnou připomněli svědec-ký život sv. Jana Nepomuckého. Děkuji jim za to, že snad dobře porozuměli postojům Nepomuckého světce, totiž jeho mlčení, jeho důvěrnému vztahu k trpícímu Kristu a jeho odhodlání nás

Foto: Pavel Ambrož

duchovním způsobem doprovázet až na druhý břeh, tedy do věčnosti. Světice a světci mívají toto poslání od Boha. Rádi by nám pomohli druhého břehu dosáhnout, i kdyby to bylo spojeno s utrpeními. Ostatně, do Božího království vejdem, jen když mno-ho vytrpíme, říká Bible. Moje vzpomínka na návštěvu chrámu sv. Jana Nepomuckého ve Větrní v den jeho svátku v letošním roce, bude dlouho dlít v mé duši. Domnívám se, že tomu bude tak i proto, že čas, který jsem tam s vámi všemi prožil, byl nepochybně časem požehnaným. Velmi bych si přál, aby Boží požehnání nás všechny provázelo každý den, a aby „pohládilo“ i všechny Vaše drahé a blízké, Vaše rodiny především.“

Tato pouť byla vzácná, a to především kvůli tomu, že pan bis-kup Baxant byl ve farnosti Větrní naposledy před 15 lety jako tehdejší generální vikář. A nyní přijel jako dvacátý biskup li-toměřický. Po skončení poutní mše svaté byli věřící pozváni panem prelátem do nedalekého Penzionu Regina, kde měli možnost osobně se s panem biskupem setkat a promluvit. Ale také měli příležitost vytvořit společně „agapé“.

Pan biskup Jan se také osobně pozdravil s majiteli Penzionu Regina a jejich spolupracovníky. Byl velmi mile překvapen krásným místem a prostředím penzionu, o které denně pečují rodina Vaclíkových. Na památku své návštěvy se také otec bis-kup Jan zapsal do pamětní knihy mezi další významné hosty Penzionu Regina.

Následující den v úterý ráno se otec biskup ještě osobně setkal se Zdeňkem Kaliankem, se kterým ještě společně pohovořili. Otec biskup byl velmi potěšen, jak o něho všichni ve farnosti Větrní po oba dny pečovali. Moc si toho váží a děkuje všem za péči o něho a také za veškerou službu na přípravě této pouti.

Zdeněk Kalianko

Svěcení kaple sv. Huberta, Poluška u Věžovaté Pláně

Myslivecký spolek z Věžovaté Pláně se roz-hodl, že v osadě Poluška by rádi měli malou kapli zasvěcenou patronu mysliveckého spol-ku, kterým je svatý Hubert. Myslivecký spolek Věžovatá Pláně pod vedením předsedy Jana Kozla tuto kapli pak také vystavěl. O první májové sobotě dne **7. května 2022 v 15:00 hodin** se uskutečnilo slavnostní svěcení nové kaple. Kapli posvětil **Prel. Mgr. Václav Pícha JC. D., prelát českokrumlovský.**

Na začátku obřadu se slova ujal předseda spol-ku myslivců **Jan Kozel**, který přivítal všechny přítomné, a mezi nimi především duchovního správce farnosti Věžovatá Pláně. Poté se slova ujal hlavní světitel kaple – otec prelát:

Vážení hosté, členi mysliveckého sdružení, čle-nové baráčníků,

shromáždili jsme se dnes na tomto místě, aby-chom posvětili tuto novou kapličku a zasvětili ji svatému Hubertovi, patronovi myslivců, lovců a střelců. Je to pří-ležitost si připomenout jeho život, protože svatý Hubert je historic-kou postavou církve. Kdo to byl tento světec, kdy žil a co dobrého během svého života vykonal?

Tento světec žil v druhé polovině sedmého století a zemřel v roce 727. Pocházel z Akvitánie, byl to šlechtic a lovec. Asi roku 705 se stal biskupem v Maastrichu a poté prvním biskupem v Lutychu. On má zásluhu na pokřesťanství obyvatel Arden – je nazýván jejich apoštolem. Jeho památka byla dříve slavena 3. listopadu – bylo to spojeno s podzimními hony. Nyní si ho připomínáme 30. května. Narodil se kolem roku 655 v Akvitánii ve Francii. Podle legendy byl velmi vášnivým lovcem a milovníkem bujarých zábav. Byl ozna-čován lidumilem a zastáncem spravedlnosti. Jako šlechtic patřil ke dvoru Franckého krále Theodorika III. Pak ale odešel ke dvo-ru vladaře Pipina Heristalského. Tam se oženil, ale jeho žena po porodu syna zemřela. Legenda vypráví, že ze žalu hledal útěchu v lovu a na Velký pátek se setkal s jelenem, kterému mezi parohy

Nová kaplička je zasvěcená sv. Hubertovi;
Foto: Bára Zifčáková

svítil kříž. Uslyšel hlas: „Proč stále jen hledáš a lovíš zvěř? Je na čase, abys začal hledat Boha!“ A tak na základě tohoto duchovního zážitku se rozhodl, že se zasvětil Bohu. Vybral si biskupa Lamberta, aby ho připravil k du-chovnímu životu a jako kněz působil jako jeho pomocník. Po smrti biskupa Lamberta, který byl zákeřně zavražděn, se stal jeho nástupcem – biskupem v Lutychu a na místě jeho mučed-nické smrti nechal postavit katedrálu. Tím, že se Lutych stal biskupským sídlem, přispěl Hubert k tomu, že se toto město velmi rozvinulo. S velkým nasazením se Hubert pustil do evange-lizace a pokřesťanství obyvatelstva v Ardenách. Vykořeňoval modloslužbu a ve své horlivosti byl připraven i na mučednickou smrt. Svým věřícím připomínal: „Pokud žijeme, jsou nám dveře Božího milosrdenství otevřeny. Ti, kdo si ji nezvolí, budou muset projít branou za-vržení. Uvaž tedy, čím jsi byl, co jsi a čím

za krátko budeš! Svá provinění naprav pokáním a smíř se s Bohem!“ Zemřel roku 727 a jeho ostatky byly přeneseny do chrá-mu u kláštera v Andin v Ardenách, který pak dostal jeho jméno. Kromě toho, že je patronem myslivců a lovců, stal se také patro-nem řezníků, kožešníků, soustružníků, optiků, slévačů, výrobců matematických přístrojů. Je také vyzván při pokousání psem, uštknutí a strachu před vodou. Jeho atributy jsou: biskup, jelen, kniha, kříž, lovec, roh a šípy.

Na závěr otec prelát vyzval členy Mysliveckého spolku, že by bylo dobré, aby uspořádali výlet na hrob svatého Huberta. Po obřadu svěcení kapličky předseda Mysliveckého spolku podě-koval všem za jejich účast: „*Především patří veliké poděkování otci prelátovi, že přijal pozvání a ujal se tohoto svěcení kaple sva-tého Huberta.*“

Zdeněk Kalianko

Kapli posvětil Prel. Mgr. Václav Pícha JC. D., prelát českokrumlovský.

Přes nepříznivé počasí přihlíželo obřadu mnoho lidí.

Poutnictví a poutní místa v naší diecézi

Poutní místa naší diecéze jsou odkazem víry našich předků. Dala by se přirovnat k drahým kamenům rozetým do krajiny. Dotvářejí krajinu již po stovky let nejen po estetické stránce a nenápadně k nám patří již od našeho dětství.

Duchovní odkaz poutnictví žije v naší krajině i nadále a je jen skrytý hávem dnešní doby. Řada stezek vedoucích krajinou koresponduje s poutními cestami a my, coby turisté, po nich putujeme, ale již za jinými cíli. Tato spleť cest byla primárně určena k přepravě, ale poutníci ji využívali také pro své poutování krajinou za milostnými obrazy a významnými relikviemi. Zaniklá osídlení se svými kostely nám zvlnily cesty přírodou, která mnohdy změnila do dnešních dnů svůj ráz. Dnes se setkáváme s odkazem na předky často jen v podobě pomyslných střípků textů na informačních tabulích pro turisty, statích v odborné literatuře a v poutních chrámech. Touha poznávat poutní místa je dodnes silným motivem pro nás všechny, jak věřící, tak i nevěřící. Ti zde hledají nevědomky odkazy víry v podobě umění, tradice a historie.

Poutnictví provází křesťanství již od samého počátku. Prvotními místy poutnictví byla svatá místa a hroby významných mučedníků. Ne každý mohl putovat velké vzdálenosti, a tak byla tato tradice přenesena do bližších krajů. V období středověku byly sbírky relikvií vzácným bohatstvím chrámových pokladnic. Jsou známi velcí sběratelé relikvií, jako byl císař Karel IV. Ten svou vášeň propojoval s diplomatickými cestami a na základě starých tradic vázících se k císařskému postu získával pro chrám sv. Víta ostatky známých světců, osobní věci Panny Marie a Ježíše Krista. Na druhou stranu ovšem podporoval kultu těchto světců ukazováním jejich relikvií. Konaly se tak poutě k významným částem relikviářových sbírek, které byly veřejně prezentovány k široké účtě o vybraných církevních svátcích.

V rámci naší diecéze bychom mohli najít pozůstatky související s tímto středověkým způsobem ukazování ostatků v krumlovském kostele Božího Těla a Panny Marie. Zde jsou ve zdivu patrné zbytky pavlače, která byla otevřena směrem do lodi kostela, přičemž byla přístupna z prostoru sakristie. Takovýto prostor byl určen hlavně pro výstavy vzácných ostatků. Snad nejznámější relikvii jižních Čech vlastnil cisterciácký klášter ve Zlaté Koruně, který se pyšnil trnem z trnové koruny Ježíše Krista.

Poutnictví zažívalo v Českých zemích svůj pravý rozmach až v období baroka. K uctívání ostatků se připojily i milostné sochy, léčivé prameny a studánky. Poutní místa také vznikala jako důsledek zázraků. Cestování k těmto výjimečným místům bylo pro tehdejšího člověka významným každoročním milníkem. Nadšení bylo umocněno nevolnickým postavením obyvatelstva – byla to mnohdy jediná možnost, jak opustit svůj kraj, který byl nevolníkům předurčen.

Krása duchovního místa se snoubí s uměleckým zážitkem, který napomáhal individuálnímu prožitku z pouti. Ikonografie freskové nebo obrazové výzdoby byla často směřována k osobě donátora poutního místa. Nalézáme také mnoho připomínek zázraků spojených s místní kultovním předmětem. Provázání malířství s poutním místem lze vidět například

Milostný obraz Panny Marie Budějovické – detail zadní strany

v Sepekově. Poutní areál pomyslně objímá chrám s obrazem Madony Sepekovské. Do dvora otevřená arkáda ambíto je v nárožích dekorována kaplemi. V jedné z nich je umístěna galerie obrazů s Madonami. Nejedná se zde o cílenou sběratelskou činnost mecenáše umění, ale o jeden z projevů živé víry poutníků, kteří sem ze svých domovských chrámů přinášeli kopie uctívaných obrazů. Ty byly vytvářeny lidovými mistry právě pro toto poutní místo.

Podobně tomu bylo v mnoha kostelních pokladech s malbou vyobrazení do procesních korouhví. Lze se setkat s vyobrazením cechů a světců bratrstev. Takřka zapomenutou tradicí bylo pořídit malbu milostného obrazu, ke kterému byla již dříve podniknuta pouť. Malba pak mohla zdobit procesí v dalších letech při pouti za dalšími místy.

Pokladnice související s milostnými předměty obsahovaly mnoho darů od věřících, které byly vděkem za vyprošení zázraků: plastiky z vosku, dřeva i drahých kovů připomínajících části lidského těla.

Bývaly zde zastoupeny i umělecky cenné předměty určené ke slavení liturgie. V naší diecézi najdeme několik míst, kde jsou

takové předměty připomínány formou muzea. Pro příklad lze uvést expozici poutnictví na zámku v Borovanech. Nejvýznamnějším je Svatojánské muzeum v Nepomuku a také nově připravované muzeum poutnictví v Kájově.

Mnoho míst bylo propojeno se šlechtickým rodem. Příkladem je poutní chrám Nanebevzetí Panny Marie v Chlumu u Třeboně. Vlastníkem zdejšího panství byl korunní princ Rakousko-Uherské monarchie František Ferdinand d'Este a jeho přičiněním byl po dlouhou dobu zdejší chrám finančně podporován. V chrámu byla této významné rodině vyhrazena oratoř s úchvatným výhledem nejen do chrámu, ale i do kraje rybníků. S tímto místem je také spojena pochmurná historie, když zde byl 28. 6. 1914 potomkům rodu přečten telegram se zprávou o zesnutí rodičů a Sarajevském atentátu.

Mnoho poutních míst za uplynulá staletí pozbylo svého sakrálního lesku a dnes je známe především pro jejich architektonickou krásu. Ta byla mnohdy dílem významných architektů své doby. Jejich přičiněním tak mohlo dobré stavitelské dílo nabýt ještě větší slávy. Méně známou skutečností je, že tato místa lze členit podle jejich urbanistické koncepce.

První skupinou jsou kostely pomyslně vložené do prstence ambíto s kaplemi. S tímto typem se lze setkat například v Nejsvětější Trojici u Trhových Svinů, na Křížové hoře u Českého Krumlova, nebo v Klokotech. Věnc ambíto měl praktickou funkci k umístění zpovědníků, galerií obrazů, devočních oltářů, ale také se jednalo o místo, které bylo doslovným útočištěm poutníků po jejich dlouhé cestě. Druhým aspektem byla pomyslná vizuální podobnost takovéhoho místa s pevností na vyvýšeném místě. Ta byla historickým záměrem a venkovní zeď ambíto s branami záměrně umocňovala dojem stálosti. S těmito snahami se lze setkat i v historické literatuře. Půdorysný koncept takovéhoho sakrálního areálu mohl skrývat mnoho linií a křivek, která rafinovaně odkazovala například na Svatou trojici. Mystičnost vnesených čísel spíše souvisí s matematickými řadami, které ukazují na propojení matematicky počítaného ideálu v umění, nikoliv na tajemné jinotaje. Od počátku 17. století bylo možné v Českých zemích budovat i poutní místa druhého typu. Ten postrádal obejmutí soustavou ambíto. Příkladem jsou chrám Nanebevzetí Panny Marie na Dobré Vodě u Českých Budějovic a sakrální prostor na

Chrám Nanebevzetí Panny Marie v Chlumu u Třeboně.

Dobré Vodě u Nových hradů. Zajímavým kompromisem mezi oběma skupinami je například areál sv. Jana Nepomuckého ve Svatém Jáně a komplex Panny Marie Bolestné ve Strakonici – Podsrpu. Zde jsou sice ambity, ale přiléhají k poutnímu kostelu jen z jedné strany. Vzniká tak prostor, který poutníkům umocňuje zážitek z návštěvy.

Významnou kapitolou v poutnictví jsou místa spojená s úctou k Panně Marii. V rámci Rakouské monarchie má mariánská úcta středověký základ přetrvávající až dodnes, nazývaný *Pietas Austriaca*. Po staletí byla zemská hranice mezi Rakouskem a Čechami jen milníkem v rámci jedné velké říše. Putování za slavnými Mariánskými obrazy oba regiony silně spojovalo. Mnoho jihočeských míst má svou historickou tradici v navštěvování známého místa Mariazell v rakouské spolkové zemi Štýrsko. Pomyslným poutnickým protipólem, kam směřovalo mnoho poutí z dnešního Německa a Rakouska, je například chrám Nanebevzetí Panny Marie na Dobré Vodě u Nových Hradů. Zdejší zázračný pramen je dnes znamením propojenosti tří národů a symbolicky má koryto vedoucí pod kostelem. Mnoho dochovaných vzácných artefaktů i dnes ukazuje na dřívější lesk tohoto místa. Za další významné poutní místo spojující národy byl považován i poutní areál v Kájově.

Podle vzpomínek zesnulého biskupa Antonína lišky je v Česko-budějovická diecézi krajem mariánským, poněvadž je zde takřka sto kostelů a kaplí s tímto zasvěcením. Takto masivně zasvěcená krajina obsahuje mnoho podivuhodností spojených s tímto kultem. Mezi nejvýznamnější, dá-li se to tak hodnotit, jsou obrazy Madony Česko-budějovické (také nazývané Klasová), Madony Klokotské a Madony Doudlebské. Jejich kopie byly díky široké účtě rozesety po kraji, a tak se s nimi můžeme setkat i v lidové tvorbě. Jako příklad můžeme uvést podmalby na skle, či drobné obrázky nebo malby na plátně v klauzurách klášterů, kde jsou dodnes kontinuálně uctívány. O historii jejich kultu bylo napsáno již mnoho.

Zajímavostí u Panny Marie Klasové je skutečnost, že se jedná o nesmírně komplexní obraz skládající se z několika zajímavých částí. Přední část není nutno příliš přibližovat až na skutečnost, že se skládá ze dvojice pomyslných částí. Horní zobrazuje uctívanou Madonu s vyobrazením klasů v šatech; dolní

Poutní areál Klokoty.

Chrám Nanebevzetí Panny Marie na Dobré Vodě u Českých Budějovic; Foto: Petr Samec

zobrazuje nápis s legendou. Zadní strana zobrazuje také Madonu, ale stojící na akantovém podstavci. Postava je v oblasti obličeje vyvedena stejně mistrovským rukopisem, jak tomu je u její přední strany. Ostatní části malby jsou však již o poznání hůře vyvedeny. Záhadou je ale rám, do kterého je obraz vsazen. Jako by se zdálo, že obraz byl dříve okován, aby mohl být zavěšen na pantech. Na jedné podélné straně jsou patrné stopy po zámku. Je tedy možné, že obraz byl po určité období součástí uzavíratelného křídlového oltáře.

Propojenost jednotlivých madon v jejich výtvarném pojetí je známou věcí. Řada z nich je inspirována ustálenými typizovanými návrhy, které byly brány jako koncepční předloha při vzniku nového uměleckého díla. Jejich základ můžeme nalézt v antickém a raně středověkém umění. U námi sledovaných milostných obrazů nalezneme paralely, které nám ukáží již zapomenuté souvislosti. Příznačný typ Bohorodičky ochrannice s pláštěm zdobenými klasy (nebo květy) můžeme nalézt u obrazu Madony z poutního místa Klokoty u Tábora. Je zde vyobrazen i dlouhý ozdobný pás, kterým je postava Panny Marie přepásána. Ten byl považován za módní v průběhu 14. století, v průběhu vlády císaře Karla IV. Tudíž je pro oba jmenované obrazy archaismem majícím hlubokou symboliku. Poutní místa jsou i pro nás dnes pomyslnou otevřenou knihou. Jejich stránky jsou rozesety po krajině v podobě sakrálních míst, které je nesmírně zajímavé navštěvovat s možností nahlédnout mnohé ze zapomenuté historie našich předchůdců v této krajině.

PhDr. Jiří Vácha,
vedoucí památkového oddělení BCB

KLOKOTY: Oblátská pouť k Panně Marii Úsměvu

Na oblátskou pout nepřijeli poutníci. V sobotu 21. května 2022, na den narození zakladatele kongregace Misionářů oblátů pro nebe, se konala tradiční pouť v Klokotech u Tábora.

Obláti v Čechách působí na misi v západních Čechách, konkrétně na Plasku a Manětínsku a v duchu pravidel kongregace také na poutním místě v Klokotech. Zde se tradičně již přes deset let koná setkání přátel oblátů, Oblátského misijního díla, farníků z farností současných i minulých, oblátských asociovaných laiků i těch, kteří při této příležitosti chtějí poprvé nahlédnout do oblátské rodiny.

Nedá se tedy říct, že se v Klokotech sešli poutníci, spíše šlo o setkání rozptýlených členů široké rodiny, která zahrnuje nejrozličnější vazby na misionáře obláty. A stejně jde popsat ona šíře i geograficky: nejvzdálenější účastníci dorazili ze Slezska, byl tu zastoupen Velehrad, Kroměříž, Praha či Plzeň. A i přes tyto vzdálenosti se den nesl v duchu přátelských rozhovorů, společného stolování, slavení a modlitby.

V úvodní přednášce se moderátorka dotkla hlavního tématu setkání: Žážitku sv. Evžena de Mazenod z let, kdy jeho mladá kongregace procházela zkouškami a pokud by se jednalo o lidské dílo, byla by už pravděpodobně špela k zániku. Před sochou Panny Marie, patronky společenství, ale prožil takové chvíle útěchy, že nabral nové síly k dalšímu boji o jeho budoucnost, ujistěn o potřebnosti jeho místa ve službě církvi a chudým. A v duchu zakladatelova dalšího gesta – o tento zážitek se hned dělil se svým nejbližším přítelem – se i oblátská asociovaná, student teologie a naše madridská oblátka dělili v krátkých videosvědectvích o své „úsměvy“ ze života v oblátské rodině a také ve všedních dnech.

Téma „být poutníky naděje na společné cestě“ chce být v oblátské kongregaci hlavním v době, kdy je o naději těžko mluvit a kdy se zdá křehčí než kdy jindy. Společný den a malé společné putování účastníkům snad naděje a radost přinesly.

Hana Koukalová

Foto: Salome Mécová